انګريزي استعمار او افغانستان

پښتونخوا ادبي ځانګه کويټه

ليکونکی : اولس يار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

<u>ټړون</u>

له ۱۸۳۸ څخه تر ۱۹۸۱ م پورې د ملي خپلواکۍ او ټولواکۍ او ټولنیز ادالت د پاره د نړیوال سامراج (چې لومړۍ یې انګریزي او اوس یې امریکي سامراج په سر کښې دی) استعمار، نوی استعمار، او ډول استثمار په ضد مبرزه کې د جنوبي مستعمره پښتونخوا د اسمان مالومو او نامالومو مبارزو او سپیڅلو شهیدانو ته ، چې ځینې ځلانده ستوري پکښې دا دي،

اودولاخان اڅکزئ، پیز مامد ترین، غوث مامود کاکړ، همزه کاکړ، ارسلا خان اتمانخیل کاکړ، مشو خان مرانۍ، ازمیر خان مندوخیل، ساوڼ موسی خیل، ګلباران جوګېزئ، شېر جان کاکړ، زریپ زده کوونکی، سادېک کاسی، او خان شهید اودل سمد خان اڅکزئ .

فهرست
لومړئ باب ۱. انګریزي استعمار ګام په ګام له شاه زمان څخه تر لومړي انګریز یرغله ۱۷۹۳ تر ۱۸۳۸ ۲. د شاه زمان په هندستان دویمه حمله ۳. د شاه زمان دریم ځل لاهور ته تګ ۴. د افغانستان په باره کې د فیرنګي استعماري سیاست ۵. د مهدي علي خان او جان ملکم مشنونه ۶. د جان ملکم او فتح علي خان لوظنامه ۷. د پاینده خان او نورو سردارانو وژل ۸. دشاه زمان ماته او ړندیدل ۹. شاه مامود د افغانستان لومړئ ځل باچا ۱۰. د انګریز ډیلی نیول ۱۱. حاجي پیروز او هرات ۱۲. شاه شجاع ۱۳. د فیرنګي استازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

یو نامتو تاریخ پوهاند ویلي و، چې د افغانستان سیمه له لمریه څخه د ګرد تاریخ څلور لاره ، چوک او چارسو وسیدلې دی.

دلته د شاوخوا د نړۍ د هر لوري څخه د راپاڅیدلو انساني څپو مخه شوی ده.دلته د بیل بیل ناغ/ نسل اولسونه او د هغوي تمدونونه سره نښتي او یو ځاۍ شوي دي. دغه حقیقت د دی سیمی پر استوګنو خپلی نیکمرغه اغیزې هم واچولې او بد مرغه یې هم تر شا پریښودلې.

یو قوم چې په داسی چارسو میشت وي، او پر خپل ټاټوبي او خپلواکی او خپلو ځانګړو دودونو بیخي د لیونتوب تر څنډی مین وي، نو هغو ته وچې کلکې دوې روغې وړاندې دي. یا خو به په دا دومره لویو پیاوړو څپو کې د تل لپاره ورکیږي ـ او خپل نوم او نښان او هر څه به بایلي او یا به ډغرې ورسره وهي.

د سکندر یوناني له وخته چې لیکلی تاریخ رابرسېره شوی دی بیا تر مغولو او فرنګیانو پورې دا حقیقت د لمر غوندې ځلانده دی چې دوي له هریوه راتلونکي یرغلګر سره ډغره وهلی ده ـ د دی پرله پسي ډغرو، نښتو او هلو ځلو پاۍ دا شوه چې دا وګړی د جنګ او ننګ ،میراني وتلي اتلان او پهلوانان وګرځیدل او په دوي کې داسی سر لوړي او کره وړه وروزل شول ، چې د شاوخوا نړۍ هیڅ اولس او خلک دوي د ځان سیال نه ګڼه، او په دوي کې د ښو او بدو هغه آر او مایار ، هم دغه خپل خوۍ بوۍ ، پښتو او پښتونوالی وګرځیدله. پښتو د دوي لپاره د واړو سپیڅلو ، درنو او روښانه انساني قدرونو یوه مجموعه شوه، او د دوي تر ټولو لوۍ پیغور دا سو چې ،، چې ته هم پښتون یې ،، .

د تاریخ پر چوک د استوګنې هغه تر ټولو غټه بدمرغي دا وه چې دا قوم د تاریخ په اوږدو کړلیچونو کې تر ترتله په نښتو، چنګ درب اړخ او هله ګله اخته وو. کډه په شا اوسېدلې دي. دغه ډول چاپیریال د دی سیمې وګړي څښته پیاوړي جنګیالي او ننګیالي میړونه خو جوړ کړل مګر دغه کړه/عمل دومره تر څورګې سره وڅکیده چې په دوي کې ځان ځاني بې کچه ډیره پیدا شوه او له دوي څخه یې بهترین جنګیالان مګر بدترین سپاهیان جوړ کړل او منځنی قومي لښکر یې په پیپلی او منظمه توګه نه شو ترتیبېدلاۍ. د پیوست /دومدار جنګ او نښتو پاۍ دا شوه چې پښتانه د علم او پوهنی او هنر و کارونو ته نه شول اوزګار او دوي د لیک لوست له خوا دومره پاتې راغلل چې له دوي خوارانو هغه د علم ډیر برکتونه خو پریږده ، بیخي هغه خپل وړیاړلی تاریخ هم لا ځینې هیر شو. او د یو چا وینا ده چې له کوم قوم څخه خپل تاریخ هیر شي د هغه بنه/مثال داسی وي لکه یو سړی چې د یادداښت /حافظه قوت وبایلي.

په انساني ذهن کې د یادداښت قوت د یوه منځني برېښنتون غوندی دی. چې هم له دغه څخه د انساني ذهن هر ې یوې ګوښې ته رڼا رسیږي. او د همدی له کبله وده کوي. اوس دی نو لوستونکي ځانته په خپل ذهن کې د یو داسی سړي چې یادداښت یې بایللي وي یا نیمګړي وي ، نخښه وسنجوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی به د دی خپلی بنیادي نیمګړتیا له کبله د ذهن په ټولو برخو کې نیمګړی وي. دده په کړه وړه او خوئ بوئ کې به پییل او ترتیب نه وي ـ د ښکارندویو څرګندو حقایقو به سیخه سمه نتیجه نه سي ایستلای.

اوس راشی مونږه د پښتون قوم حالت او د دغه لوړ ،بې حافظې سړي حالت سره وګورو، نو به مونږ ته د قوم دپاره د خپل تاریخ اهمیت څرګند شي. دا خو د جهل او ناپوهی تیارې په مونو خورې ورې وې. چې د باندینو/بهرنیو یرغلګرو و ځانته / علاوه زمونږه د هیواد کورنۍ استثمار د خانانو ، پیرانو ، ملایانو او آفیسرانو په بڼه کښې خپل ځکېدلي اوږدې دلال جوړ اوه، هغوي یواځې د خپلې خیټې لپاره بشپړ قوم او وطن د جنګ و سرو لمبو ته غورزاوه او بل ته یې مریې کاوه. او مونږه د وطن او اولس خلاف د دې استعمار او استثمار په یو والي نه پوهېدو. یرغلګرو لیوانو دوړې او باران غوښت چې په دغه حالت کې دوي خپل شوم مراد ښه ترسره کولای شو.

مونږه په خپلو کورنیو بدیو او میرڅیو ، خورا ښې سپیړې دوړې سره پورته کولی ، او د دغو له کبله مو د خپلو وینو باران په ځان اورولو . او دښمنان مو د خپلو ځکېدلو دلالانو په مرسته پر خپله ښکلی خاوره غویمنډ ته ایله کړي وو. یرغلګرو داسې ګوزارونه راکړل چې مونږه یې غوټ سره پریکړو او بیا یې بیا ځله وویشلو او د قبایلو او ایجنسیانو او د نور ډول ډول نومونو په لومو او زندیو کې یې د وطن پلورونکو د نوکریو، خانشنینو او اطلاعات الاونسونو پر دانو ونیولو ، الوتل راښخه پاتې شو او غلامان شو. بادارانو چې څه راسره کول مونږ منل.

د وخت له تیریدو سره د لومو او زندیو رنګونه او نومونه هم بدل شو. او هم د دلالانو کړه وړه د زمانی سره سم بدل شو. ښاغلی اولسیار صیب د ټولو پښتنو د مننې او ستایینې وړ دی چې د فیرنګي او افغانانو د نښتو یوه خاکه یې په سوچه پښتو کې پښتو لوستونکو ته وړاندی کړه. زما ښاغلی وکیل صیب ته دا خواست دئ چې د مغلو او پښتنو د نښتو هم دغسې یوه خاکه راوباسي لکه دا اوسنی. ولس چې اورنګ بیا فیرنګ او له هغه وروستو فیرنګ په بل رنګ، دا ټوله نقل یو په بل پسې بشپړ مضمون دی او د نوي پښتون ټبر وینښ ځلمیان چې پر خپل تیر تاریخ ښه کره نظر ولري. ولی چې له دی ډیره زده کړه کیدلای شي. او د کومې ځلانده بیا او راتلونکی لپاره چې دوي هلې ځلې کوي ، د دی لپاره پخوانۍ تجزیې ډیرې پکاریدلای شي.
دا زمونږ د تاریخ هغه ویاړلی ځائ دی چې که په مونږ کې ځکېدلي دلالان شته نو د قام د پت او ننګ ساتونکو او پالونکو هم یو بهیر شته ، چې تل دوي د دښمن مخ ته دریدلي دي. د پښتنو او افغانانو د هیواد یوه سیمه هم د داسی ننګیالیو خالي نه ده اوسیدلې. تر اوسه پوری ه د هغو د میرانی او ننګ سندرې د وطن په هر ګوټ کې ښه په ویاړ او خوند وییلي کیږي.

د شلمی پیړئ دی څرخ د ځښته پریوتلو قومونو لپاره هم د اولسي پاڅون او خپلواکی زیری د خپل عیني قوانینو سره سم راوړی دی. اوس د نړئ داسی ګوټ نه دی پاتی چیری چې اولسونه نه دي راپاڅیدلي او د خپل ځلانده راتلونکي لپاره هلې ځلې نه کوي. هر چیرې خپل چاري (خودغرضه) استثماري مشران او واکداران پرزول کیږي مګر زمونږ د هیواد پر اولسي عظیم د ثور پاڅون چې څومره هائ هوئ جوړه سوی ده ـ او د دروغژنو دوړویو یو لوئ خوپ پورته سوی دی او سیمه بین الاقوامي انډوخر پله ښخه ده . چیری داسی خو نه دې چې د دی دوړو او خوپ په ولوره کې بیا مونږه ته چا بده پړلې / ټاکلی ده ؟؟

اوس د مزکې تناوونه سره ځکېدلي دي.د پوهنی او علم رڼا دومره ډیره شوی ده چې تیاره هیچیری هم ورته نه شي ټینګیدلای . پښتنو او افغانانو ته هم د نوې انقلابي زمانې د ځښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باندني شوکمارانو (نړیوال سامراج چې په سر کې یې امریکي سامراج دی) او د هغو له مونږ. څخه د رانیولو څکېدلو دلالانو (وطني استثمار او رجعت) تکې تورې بد مرغه ناروا لښکرې او د ویښو ځلمیانو د خپلواکۍ او حق پرستۍ او ترقۍ د سپین سباون اولسي لښکرې په خرپ سره نښلي. دا وخت په نړۍ کې بې استثمار ټولنه جوړونکي ملکونه چې سر یې عظیم اکتوبر انقلاب کېښودلو او د نورې نړۍ په هر ګوټ کې د ملي او طبقاتي خپلواکۍ د غورزنګونو ورځ په ورځ پر مخ تلل او بریالي کېدل ، د ویښو ځلمیانو ملاتړ دي.

ځومره په خروښ ، بیړه او پیپلی توګه چې ځلمیان انقلابي نوی رڼا په یو منځني سنجېدلی او سره تړلی تکنیک خوروي ، په هغه انداز به زمونږ.ه د ننګیالي اولس جر ګې او مرکې سره غونډیږ.ي. زمونږ.ه په دود کې هم دغه جرګې او مرکې تر ټولو لومړی مهم کار دی. که یو ځل خو مونږ. دغه پړاو ته ورسیدلو نو بیا زمونږ. د اولس ګامونه خورا اوږ.ده او آزمویيلي ګامونه دي. د اوسنې بین الاقوامي انډوخر مخ نیوي بې د دغو جرګو مرکو بیخي نشي کیدلای.
ویښ ځلمیان د اولس هغه ذهن او مغز دی ځکه خو دوي ته د پښتون خواري کښ اولس هیله ده چې دوي د نوی انقلابي زمانی کومې علمي رڼاګانې موندلي دي. هغه دی خپل اولس ته په هاغه اسانه او ساده ژبه کې ورسوي چې ډیرۍ اولس وربانده پوهېدلای شي.

ویښ پښتانه باید چې د ښاغلي اولس یار د دی تپوسونو ښه ځیره پلټنه او پلغړنه وکړي چې زمونږ.ه په تاریخ کې دا پیښه ولی بیا بیا شوی ده. چې ګټلي جنګونه مو سلا بلا په نه څه بایللي دي.

د یونانیانو د یوی پخوانی کیسی له رویه د خپلواکۍ ناوی ته یواځی هغه څوک رسیدلای شي چې د وینو په سیند کې لامبو وهلی شي. اوس که مونږ. د هغو وینو اټکل وکړو چې له مودو زمونږ. میړنیو په خپله خاوره توئ کړې دي او خپل ننګیالي سرونه یې ترې ځار کړي دي، نو دا تپوس ځښته کره پلغړنه او ګوږ.نه غواړي چې دا دومره ډیره سرښندنه او دا دومره ډیره وینه زمونږ.ه د خپلواکۍ د ناوی ولور ولی نه شو ؟؟؟

د ښاغلي وکیل صیب د کتاب لوستونکي به یو څه ټاکلي ځلمیان وي. او هیله ده چې دوي به دغه کتاب لاس په لاس د پښتونخوا هرې څنډې ته رسوي. او ژر به یې ختم کړي. کله چې د بل چاپ نیټه راغله هیله ده چې اولس یار صیب به دغه اولسي سندرې ،،

سردار مامد ایوب خان وکړل جنګونه
بر سرګورئې راوستل پوځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ،، دوست مامد وويپل خدايه کله به سهار شي....... ،، او داسې نورې هرمرو پلټي او په خپل کتاب کې به يې په خپل خپل ټاپې ځايوي. دا به کتاب نور اولسي او خوندمن کړي. له نورو ويښو او لوستو پښتنو که هغه د مدرسو د نظام تعليم پېداوار دي او که د سکولي نظام له ټولو څخه دا هيله ده چې دوي به د خپل قوم علمي نيمګړتياو ته وګوري او د اوسنۍ زمانې د ځلانده انقلابي ساينسي نظريو په رڼا کې به د خپل قوم هر اړخيزه اړتيا په سترګو کې وساتي. او خپلې ليکنې او څېړنې به دګر ته راوباسي. ولې چې نوي ځوانان د پښتو ليکلي شيان دومره لږ ويني هسې نه چې دوي يې داسې وګڼي چې پښتانه دا کار کولائ نه شي.

شيراني
۲۷ ستمبر ۱۹۷۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړئ باب

انګريز استعمار ګام په ګام

(له شاه زمان څخه تر لومړي انګريز يرغله)

۱۷۹۳زک څخه تر ۱۸۳۸ ز ک

افغانستان ته د انګريز استعمار خونخوارې منګلي ، د لمړي ځل لپاره د شاه زمان (۲۳ می ۱۷۹۳ څخه تر ۱۸۰۱) په وخت کښې ، راوغزېدلی. که څه هم دا وخت دا لړه هم درک نه شوه په دی ، دلته د افغانستان د شاوخوا سيمې د هغه وخت سياسي حالاتو لنډ شان بيان پکار دی.

د احمد شاه بابا (۱۷۴۷ تر ۱۷۷۳) وروسته د ده زوی تيمور د هيواد باچا شولو ، شل کاله حکومت يې وکړلو، او په ۱۷۹۳ کې مړ شولو. د ده څخه د مړينې په وخت يوويشت زامن پاتې شو. چې په هغوي کې همايون، مامود، پيروزابدين له يوې مور او شاه زمان او شاه شجاع له بلې مور څخه وو. پنځم زوی زمان د پلار په ژوند واليعهد جوړ شوی و. نو د پلار له مړينې وروسته په دريشتم می ۱۷۹۳ دشاه زمان په نامه باچا شولو.

د احمد شاه بابا له وخت څخه حکومت قبايلي سردارانو چلاوه.چې د ولايتونو واليان، او په جنګ کې به سرداران هم دوي وو. دا وخت دا سرداران، په يوې نوې امتياز لرونکې طبقې بدل شوی وو. د افغان اولس په استحصال اخته شوي وو، د وطن مينه يې لړه شوې او په ذاتي اعراضونو، کې تر هر څه تير وو. په دوي کې زوره ور ځائ د جمال و، چې د شاه زمان په وخت کې د ده زوي پاينده خان د وزير اعظم ځائ درلودلو.

تر ستلج پورې پنجاب، کشمير او سندهـ د افغان فيوډالي دولت لاندی وو. او له خان قلات سره يو ډول اتحاد و، هلته د اروپا هيوادونه د پانګوالی دور ته ورګډ شوي وو. په انګلستان کې د کراموېل په مشری کښې ، په اولسمه پيړئ عيسوئ کې سرمايه داري انقلاب راوستل شوی و.

د امريکه متحده ايالتونو په کال ۱۷۸۳م کې د انګلستان د مستعمری (نو آبادي /کالونی) له حيثيت څخه ځان ازاد کړی و.

د فرانس بورژوا انقلاب په کال ۱۷۸۹ کې راغلی و، باچايي يې پائ ته رسولی وه او فيډالي نظام يې مات کړلو.د اروپايي هيوادونو سرمايه دارانو (پانګه والو) د نړئ په شوکه او علاقايی ويش لاسونه پورې کړي وو.

د دی ملکونو سرمايه دار حکومتونو د سرمايه دارانو د استحصالي (استثماري) غرضونو لپاره د ټولی نړئ د ويش ، نيولو، او په ټولو چارو کې د مرييتوب کړنلاره غوره کړله. او د دی لپاره يې د زور، دسيسو (سازشونو) ، بډو، تير ايستلو او دروغو طريقو سره سم پر ټوله نړئ وينه تويونکي او ويجاړونکي جنګونه وتپل، او د نړئ د دی بربنډی شوکی او د هيوادونو د دی ويش لپاره يې د يور پ ملکونه هم و د جنګ تنور ته وغورزول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اورپا د پانګوالو دولتونو د ګټې اخيستلو لپاره ، نورو ملکونو په سياسي ، معاشي او نورو ټولو چارو کې د مرئ کولو د هدفونو او د هغو د لاس ته راوړلو لپاره د دوئ راز راز طريقو، دا سياست استعمار بلل کيږي. يا دی ته استعمار وايي.

د هندستان کوچنی وچی ته ، د انګريز سوداګرو ، ايسټ انډيا کمپنی، خپله لومړی کالونی په کال ۱۶۱۲ کې په سورت کې جوړه کړه. د فرانس او برتانيا سرمايه داری طبقې خپلو ملکونه، د منډې او نورو ملکونو د نيولو لپاره، يو له بله سره په وينو تويونکو جنګونو نښلولي وو. فيرنګي په هندوستان کې د ،، وويشه او حکومت وکړه ،، په سياست عمل کاوه. او د جاګيردار او نورو امتياز لرونکو طبقو سره ، د بډو، سازش، او د ګټو د يو والي په طريقو ، د هندوستان د اولسونو تر مينځ د تضاد د تيزولو، يو له بل سره جنګولو، او بيا يو په يو تر خپل لاس لاندی راوستلو په لار يې ډير ګړندي ګامونه اخيستل.

په کال ۱۷۵۵ کښې ، فيرنګي جرنيل کلاييو په سهيلي هندوستان کې، فرانسيسي جرنيل ډوپلي ته ماته ورکړه. او پښې يې ټينګې کړې. بيا دغه کلاييو د بنګال نواب سراج الدوله ته په جون ۱۷۵۷ کې د پلاسي په ميدان ماته ورکړه. او بنګال يې ونيولو. اوس نو د بنګال په سرو او سپينو او نورو وسايلو فيرنګی نور زوره ور شولو. بروکس ادمز وايي ، دا مبالغه نه ده چې د يورپ راتلونکې د بنګال په بري ولاړ و،، .

د بنګال د نيولو وروورسته، د ډيلي و لور ته مخ واړولو، چيری چې مغل عالمګير ثاني باچا و، د هندوستان د جاګيردارانو له لاسه د اولسونو د خپل مابين د جنګ په سبب فېرنګيان بې د څه خنډه مخ په وړاندی تلل. په ۱۷۶۱ کې عالمګير قاني ووژل شو. په دی شپو کې د ده زوی وليعهد شهزاده على جوهر ، د فېرنګي استعمار ګرانو د ټکولو لپاره بنګال ته تللی و. هلته يې له دوي څخه ماته وخوړله ، او په پټنه کې يې د بنګال ديواني هغوي ته ورکړه ، ډيلي (دهلی) ته راستون شو او د شاه عالم ثاني په نوم باچا شو.

د پاني پت په دريمه جهګړه کې ، د پاني پت په ډګر پر ۷مه جنوری ۱۷۶۱ د افغان لښکرو څخه ، چې د احمد شاه بابا په مشرئ کې جنګيدل ، مرهټه ماته وخوړه.

وروورسته انګريز ميجر منرو (جګړن منرو) په کال ۱۷۶۴ م کې د بکس په جهګړه کې شاه عالم ثاني ته ماته ورکړه. فېرنګي وروسته ، دی تر خپل لاس لاندی ، د اله اباد او کوړه ضلعو (اولسوالو) باچا کړلو ، او پنځوس لکه روبې اطلاعات الاونس يې ورکړلو. د ده زوئ جوان بخت ، مرهټه سردارانو تر لاس لاندی باچا و. بيا دی بيرته مرهټه و ډيلی ته راوستلو ، انګريز له دی حالاتو څخه په ډير ګړنديتوب پوره پوره ګټه اخيستله.

په ۱۷۷۳ کښې په کلکته کې انګريز ګورنر جنرل وارن هيسټنګر د اودهـ نواب ته په پنځوس لکه رويې باړه انګريز پوځ ورکړلو ، او د روهيلکنډ د حافظ رحمت خان افغان حکومت يې ونړاولو. دا يې هم پيسې واخيستلی او هو يې د روهيلکنډ دولت ختم کړلو. او اودهـ يې دومره کمزوری کړلو چې بل ګام به يې دلته و.

دا وخت د مرهټه او روهيله افغان سردارانو ، يو له بل سره منګلې وی. او شاه عالم ثاني کله د يوې او کله د بلې ډلی تر لاس لاندې و. د غلام قادر روهيله له لاسه شاه عالم ثاني ړوند شولو، بيا په ۱۷۸۵ کې ، د مرهټه سندهيا په حکم د غلام قادر روهيله لاس پښې پرې شوې، سندهيا د شاه عالم سپه سالار شو ، او دا ډول د مغل قدرت مات شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خوا ، روهيله افغان قدرت د نواب اودهـ په لاس ونړيدلو ، بس پر ډيلي د مرهټه و تش د نامه واک پاتې و. او فيرنګي د ډيلي پوره نيولو ته ځان جمتو کاوه.

د هندوستان جاګيردارو دولتونو د يورپ د سرمايه داري استعمار مخه نشو نيولائ. په دى شپو ورځو کې د فرانس بورژوا انقلاب (کال ۱۷۸۹) په نتيجه کي ، د فرانس سرمايه دار دولت ، د نپولين بوناپارټ د حکومت بڼه اخيستلو کښې و. او د يورپ نورو استعماري قوتونو سره، چې په سر کې يې انګريزي استعماري دولت و، په جنګ اخته و.

د سهيلي هندوستان په مېسور کې ، سلطان ټيپو چې له فيرنګيانو سره د مرګ او ژوند په مبارزه کې نښتى و، د فرانس و حکومت ته ليکونه لېږل رالېږل ، او هغوي ته يې پر هندوستان د فرنګي د ټکولو د پاره وييل. په پنجاب کښې ، سکهـ ، د بيلو بيلو سردارانو په مشرئ کې د قدرت د نيولو هلې ځلي کولي. د وزير اباد رنجيت سنګهـ ، د ګجرات صاحب سنګهـ ، د لاهور وليهنا سنګهـ او د امرتسر ګلاب د قدرت د نيولو په لور رهي و.

شاه زمان ۲۳ می ۱۷۹۳ تر ۱۸۰۱

په دى حالاتو کې شاه زمان د افغانستان باچا شو. له دى سره سم ، د هندوستان بيل بيل قوتونه، لکه ټيپو سلطان، مرهټه، روهيله، د يو بل خلاف او بيا په تيره د فېرنګي د مخنيوي لپاره . شاه زمان ته د هندوستان د تګ بلنه ورکړه. له دى پرته، شاه زمان پخپله هم په دى پوهه و ، چې فېرنګى چې يو ځل په هندوستان کې پښې ټينګې کړي، نو آخري ګوزار به يې په افغانستان وي. نو د ده له لومړيو ورځو په هندوستان د بريد چمتووالى و. د حکومت د واګو د تر لاسه کولو له لومړيو شپو څخه شاه زمان او د ده ورونه همايون، مامود، او فېروزالدين (حاجي فېروز) سره په خپلو کې ونښتل. مشر وررور همايون يې درې ځلي په کندهار بريد وکړلو، يا ځې ونيولو، په پائ کې يې له کندهار سره، پر ۹م اګست ۱۷۹۵ ماته وخوړه. په ليه (ډيره غازي خان) کې ونيولى شو ، سترګې يې ويستل شوې او په ۳۰ م دسمبر ۱۷۹۵ م کې په کابل کې بندي شو. مامود، چاجي فېروز او د مامود زوئ کامران دى پله په هرات کې پورته شول، مامود دويم ځل په جنورى ۱۷۹۵ م کې ماته وخوړه، خو خپلى مور په شاه زمان وبخښلو او بېرته د هرات واي شولو.

په ايران کې اغا مامد کاچار د يو ايراني دولت جوړولو په تکل کې و، ايران د نادرشاه افشار (۱۷۳۷ تر ۱۷۴۷) په جلا جلا نوابيو کې ويشل شوى و. د شاه زمان د باچا کېدلو په وخت ، د ايران د خوا خراسان په مشهد کې ، د نادر شاه افشار ړوند نمسى ، شاه رخ د افغانانو په زور واکمن و. له دى سره په طباس ، مين او تورشيز کې عرب، د مشهد په قطب او په سهيل کې، د تربت حيدري تاجک اسحاق خان، او د مشهد په قطب لويديځ کې کرد سرداران، ګونا خان، ظفر نالو، او مميش خان د کبوشان (کوچان) او چنازان واکداران وو.

ازبکو په مشهد پرله پسي بريدونه کول، او د دولت آمدن (عايدات) د دى بريدونو د بندولو لپاره ، د شا وخوا سردارانو ته د بډو په توګه ورکول کيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاه زمان په ضد ، د همایون درې ځله او د مامود په هرات کې دوه ځله پورته کیدل ، په داسې حال کې کیده چې دی به د هندوستان په لور رهي و. یا به یې د دی لپاره ملا تړله. په دی به یو خو دی وځنډیده، او بل به یې زور مات شولو. خو په پائ کې د کال ۱۷۹۵ په ورستیو شپو کې تر اباسین پر اټک پورې ووت، په حسن ابدال کې یې یو څو شپې وکړلې او په ۳م جنوری ۱۷۹۶ م بېرته پېښور ته وګرځیدلو. او بیا له دی ځایه کابل ته ولاړلو. په دې شپو کې آغا مامد قاچار ، ایراني خراسان یو کړ، په مشهد کې یې ، شاه رخ ونیولو ، او د ده زوی نادر مرزا کابل ته رسېدلو باندی په کابل کې شاه زمان سره ولیدل.

د شاه زمان د هندوستان په لور لومړی برید (جنوری ۱۷۹۷)

شاه زمان د ۱۷۹۶م کال په کابل کې تېر کړلو، او په ژمي کې د هندوستان په لور رهی شولو، دی له کابل څخه په روانېدلو و چې د ایراني باچا مامد قاچار استازی ورته ورغلو ، بیا ده له هغه سره خپل استازی ایراني باچا ته واستولو، شاه زمان دا پلا ، د کال ۱۷۹۷ د جنوری په لومړی نیټه لاهور ته ورسېدلو، دا وخت په هندوستان کې د فېرنګي د مخنیوي وس هیچا نه درلودلو. بس یو د افغانستان د شاه زمان څخه په ویره کې وو. نو یې پر افغانانو د نظر ساتلو لپاره په انوپ ښار کې چهاونی جوړه کړه. او د ۴م بنګال رساله، او ۲۶ م، ۲۷م، ۲۸م او ۲۹م بنګال پیاده کنډکونه (رجمنټونه) یې جوړ کړل. وروروسته چې د شاه زمان لاهور ته د رسېدو خبر وذغلو نو یې د باړې د دی پوځ د بنګال پیاده ۳۰م ، ۳۱م ، ۳۲م، ۳۳م ، ۳۴م ، او ۳۵م نوي کنډکونه جوړ کړل. شاه زمان په لاهور کې و، چې مامد په هرات دریم ځل پورته شولو، نو د ده د هندوستان تګ نیمګړی پاتې شولو او په چټکتیا سره هرات ته وخوځیدلو. پر ۲م جولائ ۱۷۹۷ کندهار ته ورسېدلو. لا په کندهار کې و چې د آغا مامد قاچار د وژلو خبر ورته راغلو. د ده وروروسته د ده زوی فتح علی شاه قاچار په ۲۸ مه جولائ ۱۷۹۷ د ایران باچا شولو.

خان قلات میر نصیر خان نوري د کال ۱۷۹۴ په پسرلي کې مړ شوی و. نو د قلات لښکر د ده د روئ میر مامود خان په مشرئ کې شاه زمان ته کندهار ته راغلو. له دی وروستو باچا په رات برید وکړلو. مامود یې وتښتاوه او خپل زوئ قېصر یې هلته والي کړلو. مامود د ایران نوي باچا فتح علی شاه ته وتښتیدلو.

د شاه زمان په هندوستان دویم برید (۴م جنوري ۱۷۹۷)

په ۲م دسمبر ۱۷۹۷ شاه زمان کابل ته ولاړلو او په ۴م دسمبر ۱۷۹۷ له هغه ځایه هندوستان ته رهي شولو.لاهور ته ورسېدلو هلته احمد خان بارکزئ والي و. هلته خبر ورغی چې مامود په څلورم ځل په هرات د برید لپاره ښکاره شولو، قېصر په هرات کې د مامړد د لاسه قلابند شولو، باچا بېرته ډیر ګړندی کابل ته ستون شولو، دی چې هرات ته رسېدلو د هرات والی قېصر په جعلي لیکونو د بې باوری پیدا کولو په وسیله مامود بېرته تښتولی و. دا وار مامود بخارا ته ولاړ او زوئ کامران او ورور حاجي فېروز دویم وار فتح علی شاه ته وتښتېدل. د لاهور څخه هرات او له هغه ځایه بېرته لاهور ته د شاه زمان په تګ راتګ د فېرنګي سترګې وې. او له دی سره د افغانستان د خانانو ، سردارانو، او نورو امتیازلرونکو ځاني غرضونه لا له لېرې ښرګند وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاه زمان دریم ځل لاهورته تګ (۲۵م اکتوبر ۱۷۹۸)

شاه زمان په هرات کې و چې خبر ورغی چې په پنجاب کې سکهـ پورته شوی دی. ډیر ګړندی د بامیان په لار کابل ته ولاړلو او پر ۲۵م اکتوبر ۱۷۹۷ د پېښور په لار لاهور ته ورسېدلو. په جهلم کې سکهانو د لاری نیولو هڅه وکړه خو باچا سوکه تېر شولو. په لاهور کې یې د روغي جوړې لار واخیستله، او دغه کال یانی ۱۷۹۸ کښې ئې رنجیت سنګهـ د لاهور والي کړلو، چې ډیر باصلاحیته سړی و. شاه زمان بېرته کابل ته وخوځېدلو او په ۳۰ مه جنوری ۱۷۹۹ پېښور ته ورسېدلو . په جهلم کې د ډیر باران له کبله ترینه توپې پاتې شوې وې چې وروسته رنجیت سنګهـ او صاحب سنګهـ راویستلې او باچا پسې یې پېښور ته ورسولې.

فېرنګي ښکیلاک ګرانو دا وخت د هندوستان ډیره برخه تر خپل ښکېلاک ګر سلطنت لاندې کړې وه. او د پاتې برخو په نیولو بوخت و. ډیرو دولتونو اخري سلګې وهلې.د دی وخت ګورنر جنرل لارډ ولزلي د سبسډیري نظام تاداو (بنیاد) کېښود لو، تر اوسه خپلواکو خو ناتوانو ریاستونو باندې یې زور واچولو چې دوئ دې د برتانیا څخه پرته له نورو ټولو دولتونو سره هر ډول اړیکې وشلوي. ایسټ انډیا کمپنۍ ته دی خپله ژغورنه (ساتنه) وسپاري او د دې په بدل به فرنګی دوي ته د مرستې لپاره پیسې ورکړي. د دی اصل مطلب دا وو چې د برتانیا باداري دی ومني، او د خپلې خپلواکۍ څخه دی لاس په سر شي. دا وخت د ډیرو وجوهاتو له کبله چې پورته یې ذکر شوې دی او که نه) پر دی سیاست د تګ توان په فېرنګي کې راپیدا شوې و.

په هندوستان کې د سیاسي واک ورستۍ لوئ مرکز ډیلی هغه نیمه پخه او نیمه ژیړه زرغونه منه وه چې د فېرنګي و لمن ته په تش باد راغورزېدونکی وه. او فېرنګي د دی پریکړي ګام ته نور خو جمتو و خو یو شاه زمان و چې کال په کال هندوستان ته تللو او دوئ یې دی ته نه پرېښودل ، دوي ویرېدل چې هسی نه شاه زمان د ډیلي په سبب پر دوئ داسی برید وکړي چې بیخي یې داسی تاواني کړي چې دا پخوانۍ ترلاسه کړې ګټې یې د لاسه وغورزوي.

د افغانستان په باره کې د فیرنګي استعمار سیاست

دا پورتني شرایط و چې لارډ ولزلي په کلکته کې د انګریز ګورنور جنرل و. د ده د سبسډي نظام لاندې د هندوستان ډیر ملکونه ، مستعمره (نوابادي) شول . د هندوستان د نیم او بشپړه مستعمره جوړولو په لار کې تر ټولو لویې خنډ افغانستان په باره کې استعمار ګرانو د افغانستان د کورني او د شاه وخوا د حالاتو په نظر کې نیولو سره دا لاندینی سیاسي کړنلاره ورو ورو غوره کړه.

(ا) د هندوستان د مستعمره کولو او د هغه تر ټینګولو تر وخته لومړی د افغانستان مخ بل لوری ته اړول.

(ب) د افغانستان د ناتوانه کولو او مخ اړولو د پاره د ایران له لوری د افغانستان ولایت هرات ته پرله پسې ویره او خطر جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ج) په پنجاب کې د سکهـ سردارانو او امتیاز لرونکو طبقو په وسیله د پنجاب له جاګیري دولت (ریاست) سره لاس يو کول ، بيا د هغو ، له افغانستان سره په وهلو ټکولو اخته کول، چې يو خوا افغانستان نا توانه شي او بل لوری ته د رنجيت سنګهـ د مړينی وروسته سکهـ دولت دومره ناتوانه شوی وي چې سوکه د فيرنګي لمن ته ولويږي.

(د) خو تر ټولو غټه او بنيادي خبره دا چې فېرنګی د خپلو پخوانيو استعماري تجربو په نظر کې نيولو سره دا کړنلاره غوره کړه چې د افغان اولس او د دوي د قبايلي او مذهبي مشرانو ، او نورو امتياز لرونکو د ګټو تر مابين تضاد ، داسی د ځان په ګټه په کار راولي چې د وخت د زمامدارانو ګټې ، له انګريزي استعمار سره وتړي. او د دوي نس پله ګډ شي. او د فيرنګي په ډول ډول مرستو برسيره يو خو دوي ښکاره په مخه، او فيرنګی تر شا افغانستان ته ننوځي او بل د دوي په ښکاره او پټه لاس وهنه د افغانستان خلک ، د قبايلو ، مليتونو ، او مذهبونو په شکل پرله پسې په داسی کورني جنګ او ورور وژنه اخته کړي، چې خو د دی انتشار او بد امنۍ په سبب ، افغان ټولنه له خپل اقتصادي ، سياسي او ټولنيز مخ تګ څخه واوړي ، او بل هم د دی اسبابو په تنيجه کې ، افغانستان دومره ناتوانه شي، چې د فېرنګي استعماري يرغلونو ته د ټينګېدلو او د هغوي د مخ نيوي هيڅ وس ورسره پاتې نه شي. او بيا دا چې افغان اولس، د دی انتشار او بد امنۍ جوړونکی پټ لاس د امن لاس وبولي. او د انګريز استعمار نيولو ته چمتو شي.

دا خبره چې انګريز د ځان لپاره دا ډول واضحه سياسي کړنلاره وټاکله ، به د ده له هغو ګامونو څخه ښه څرګنده شي، کوم چې ، له دی وروستو په مخ واخيستل شول. هر څه چې وو فېرنګي په دی لار ډير ګړندي او ټينګ ګامونه واخيستل.

دا ښکاره خبره ده چې د دی تګلارې د عملي کېدلو په وخت ، او بيا په تېره د افغانستان د نيولو وروسته ، افغان ټولنۍ ، خپل طبعي، اقتصادي، سياسي او ټولنيز پرمخ تګ ، د انګريزي سامراجي استعمار په زهرجن سيوري کې پېل کړلو.

د مهدي علی خان او جان ملکم پلاوې (مشنونه) ۱۷۹۹

انګريزانو په ۱۷۹۹ کې د ممبی يو غټ سوداګر مهدي علی خان چې د ايران د باچا په دربار کې يې ډيره اغېزه (اثر) لرله ، د ايران باچا ته د دی لپاره واستولو چې دی دا باچا پر افغانستان د پرغل لپاره چمتو کړي.. په مهدي علي خان کې د سر آغاخان او د ممبی او کراچۍ د دلالی سرمايه دارې طبقې زنړي ليدل کيږي. انګريزي ښکيلاک ګران د مهدي علي خان د پلاوي (مشن) په باره کې ډير روڼ (خوش بينه) دي . ښاغلی جی- پې ټيټ په خپل کتاب ،، د افغانستان سلطنت ،، پر مخ ۱۱۰ او ۱۱۱ ليکي، افغان ويری ټول هندوستان په ويره کې اچولی و (اتفلانده کړی و) د باچا بريدونو کال په کال ويره خپروله، چې انګريز يې زړه شيني کړی و. برتانوي واکدارانو د سدوزئ د باچا د مخ اړولو، د هندوستان په باره کې د هغه د ارادو د مخ نيوي لپاره ، د ايران په دربار کې اغيزناک (موثر) د بمبی يو غټ سوداګر مهدی علي خان ايران ته واستاوه.

چې باچا په افغانانو د بريد لپاره چمتو کړي، د دوي لپاره هرات يو ډير نارغرلی هدف و. او مامود د دی په باره کې ډيرې هوسايني جوړې کړې وې. د هرات د ناسو د نوين ساتلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مهدی علی خان د پلا (مشن) د بري خبر لا کلکتی ته نه و رسېدلی چې د کال ۱۷۹۹ په وروستیو شپو کې ، تورن (کیپټن) جان مالکم بیا پر پلا د تهران دربار ته واستول شو. جی-پي ـټیټ په خپل پورتني ذکر شوي کتاب کې پر مخ ۱۱۱ لیکي ،، د کال په کال د افغان برید له ویری د هندوستان د ایستلو لپاره ، له باچا سره بندوبست کول، که چېرې فرانسیسي ملت د ایران په باره کې په زړه کې څه لري، د هغو مخالفت کول، او د ایران سره د تجارت دوواړې پېل کول، او و خپل پخواني ځای ته رسول درې هدفونه (موخې) دې پلا تر مخ درلودل،، لېفټینټ جنرل میکمن په خپل کتاب ،، افغانستان،، کې په مخ ۸۱ د جان مېلکم د پلا په باره کې لیکي ،، چې د دی پلا اصل هدف د شاه زمان د کال په کال برید ، چې هر وخت د کمپنی د ډېر خرڅ سبب ګرځیدلو ، د ویری څخه د هندستان د ایستلو لپاره ، د هغه مخ د افغانستان و لویدیځو ولایتونو ته اړول و.،،

فرنګي دا وخت په افغانستان د هرات د لوري د ویری داسی عمل پېل کړلو چې وروستو یې بیا د هغه د جلا نیولو په سیاست لاس پوری کړلو. کوم شوکمار ته چې یې په هرات د یرغل لپاره وییلي و، وروستو به یې له هغه سره داسی ناړې سورې جوړې کړې ، چې یو خوا به یې په افغانستان کې د لاس وهنی پلمه جوړه شوه او بل به یې د هرات له افغانستان څخه د جلا او ځان ترلاس لاندی شاتلو عمل وکړلو.په دی باره کې مالوم انګریز ښکېلاکګر (استعمارچي) میکمن په دی استعماري سیاست ډېر پوهه و، د خپل کتاب ،، افغانستان،، په ۷۹ مخ لیکي ، دا په هرات د برید ویره وه ، چې وروستو یې ، د انګریز او افغان د پولی په سیاست کې افغان چارې یو اهمه برخه وګرزوله. نو کله کله دا خیال ، چې مونږ د نولسمې پېړۍ په لومړې سر کې هغه بو ((فرضي خطره) ته باد ورکاوه چې وروستو یې مونږه پخپله بې ارامه کړو ، یوه خوندوره ټوقه شي ،،

د جان مالکم او فتح علی شاه لوظنامه (۱۸۰۰)

انګرېز استعمارګر جان مالکم له باچا فتح علی شاه سره لوظنامه لاس لیک کړله. د دی په هکله یو بل ښکېلاکګر ډبلیو-کی فریزر ټیټلر په خپل کتاب ،، افغانستان،، کې پر مخ ۷۸ داسی لیکي ، ،، چې تر څو پورې چې په افغانانو پورې اړه لري، نو شاه دا ذمه واري واخیستله ، چې که هر وخت دوي په هندوستان د برید هڅه وکړي نو د دوي وطن به وران او ویجاړ کړي، او د دی پورته ذکر شوي ملت د تباه کولو او ذلیل کولو لپاره به هر ډول وس وکړي . برتانوي حکومت له خپلې خوا لوظ وکړلو چې ایراني پوځ ته به جنګي سامان ورکوي ،، انګرېز استعمار ګرانو چې په (۱۷۹۹ ـ ۱۸۰۰) کې د افغان ملت د ذلیل کولو ، بربادولو، د دوي د هېواد د تباه کولو او ویجاړولو و هدف ته د رسېدلو لپاره ، د افغانستان د شاوخوا او بیا په تېره و کورني امتیاز لرونکو ته کومه وظیفه ورپه غاړه کړه، له دی وروستو دوي دا په ډول ډول طریقو و سر ته رسوله.

د افغانستان سیاسي او پوځي ماتی ، ورانی، سپکاوی ، پر ساه پاتی والی ، او د هیواد ښکیلاک او نیم ښکیل کېدل د انګریزي ښکېلاک ګرانو ، د کورنیو او بهرنیو امتیاز لرونکو وطن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دهرات د دی ناسور په سبب وه ، چې د کال ۱۷۹۸ په پاڼ کې ، د رنجيت سنگهـ د لاهور د والي جوړولو وروسته ، شاه زمان ګړندی کابل ته ستون شولو ، او په ۳۰مه جنوری ۱۷۹۹ پېښور ته ورسېدلو، بيا کابل او له هغه ځايه کندهار ته ولاړلو.

ماموږ چې ، د جنوری ۱۷۹۸ او د جنوری ۱۷۹۹ په شپو کې په هرات کوم څلور بريدونه کړي وو، هغه ساه زمان له فتح علی شاه څخه انګېرل (ګټل) . په دی خو دی کندهار ته ولاړ . په ۱۸۰۰ کې ، فتح علی شاه، د مهدي علی خان ممبی والاوا مالکم د پالوو په نتيجه کې د هرات د ناسور د نوين ساتلو ، د سياست د عملي کيدلو لپاره ، له مامود سره افغانستان ته د ايراني خراسان ولايت د حالاتو په پلمه رانيزدی شوی و.

شاه زمان ، فتح علی شاه ته خپل استازی توره باز خان واستولو چې تهران ته يې وګرځوي، فتح علی شاه په دی شرط دی ته تيار شولو ، چې مامود او حاجي پيروز به افغانستان ته ځي او خپل ځاڼ به بېرته ورکول کېږي. د دی سفراتي عملياتو وروسته فتح علی شاه تهران ته ولاړلو او مامود يې تورشيز ته پرېښودلو چې هلته يې د ده د اوسېدلو بندوبست کړی و. په اصل کې فتح علی شاه او مامود پر انګريز د شاه زمان زور کمولو ، او د دهغه د ځنډولو مرام يې درلودلو کوم چې يې ترسره کړلو.

د پاينده خان او نورو سردارانو وژل (۱۸۰۰)

دلته فتح علی شاه او مامود د افغانستان د سپکولو تدبيرونه نيول ، هلته پخپله په افغانستان کې داسې پېښه وشوه ، چې د امتياز لرونکو په لاس ، په وطن کې داسی اور ولګيدلو، چې يو خوا يې د شاه زمان مخه له فېرنګی څخه واړوله او بل خوا يې افغانستان د خپل اقتصادي، سياسي او ټولنيز پرمختګ او بدلون څخه راواړولو. او بيا د تاريخ په دی دور کې ، چې د اروپا پانګوالي (سرمايه داري) له ښکته حخه پورته پړاو ته په اوښتلو کې وه، نو په افغانستان کې په دی کورني حالاتو کې ، انګرېز استعمار لاس واچولو. او دا کورنی جنګ نور وغزيدلو، قومونه (قوميتونه) ، مذهبونه ، او قبايل له يو بل سره په جنګ اخته کړلي شوي. د پېداوارې قوتونو د مختګ لاره ونيول شوله، د اولس استحصال څو کرته ډير شولو، خانان، پيران او ملايان يعني واک لرونکي او مراعات لرونکي طبقې او سماجي ډلې له اولس او وطن څخه نوری لېری شولې. او دا په منډۍ کښې وولاړ د وطن په ضد د انګرېز اسونه وو.

او انګريز ورباندی سپاره د وطن د نيولو په موخه ښکته پورته زغليدل. په دی کې لږ ډېر هر اغيزناک سړی د وطن په خلاف څه له پوهې خاوندان او څه په ناپوهه انګريزانو په خپل کار راوستل. او که يو چا چېرته د وطن د ژغورنی لپاره يو څه مېړانه وکړه، نو بيا د فېرنګي په مشری کې د وطن دښمنو ډلو داسی حالات جوړ کړل ، چې هغه وطنپال به يې يا د وطن پالونکي ډلې څخه راوګرځاوه او د وطن خرڅونکي ډلې ملګری به يې کړلو او يا به يې په ډيره لاچاری خپل سر له لاسه ورکړلو.د هيواد د قومونو (قوميتونو) مذهبونو ، او قبايلو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دی کورني جنګ سر داسی کېښودلی شولو چې په ۱۸۰۰م کال کې ، چې شاه زمان په کندهار کې و، نو د ده د وزير وفادار خان د استبدادي او ضدي طريقو په سبب ، ډېرو سردارانو ، چې په سر کې يې د جمال خان زوئ پاينده خان بارکزئ، اسلام خان پوپلزئ، حکمت خان سرکانی، مامد ازيم خان الکوزئ، مير ارسلاخان جوان شهر قزلباش، او جعفر خان جوان شهر وو، د وزير او باچا خلاف دسيسه جوړه کړله، چې وزير وفادار خان به ووژني او باچا به ژوندی ونيسي، وزير ته دا دسيسه مالومه شوه او تر څه کولو يې د مخه دا سرداران ونيول او سره د پاينده خان بارکزئ يې مړه کړل، په کندهار کې تلاشي پېل شوه خو د پاينده خان زوئ فتح خان ، چې وروسته د وزير فتح خان په نامه وپېژندل شولو، سره د ورونو او خپلوانو وړومبی د هيلمند په غاړه خپل کلي نادعلی ته او بيا له هغه ځايه په ايران کې د مخکې نه پروت مامود ته وتښتېدلو. اوس نو چې په کور کې اور بل شولو، نو دا قوت د مامود او فتح علی شاه سره يو ځائ شولو، څوک چې د انګريز په ښکېلاکګره لاره لا پخوا روان وو.

په دی کيسه کې يوه د يادونی وړه خبره دا ده، چې دی سردارانو د وزير د وژلو او د باچا د نيولو لپاره خبرې د يو هندوستاني پير غلام مامد په خانقاه کې وکړې، عجبه نه ده چې که دا هندوستانی پير ، پخپله د راتلونکي وخت لارنس يا په خپله په افغانستان کې د نورو وطن خرڅونکو /پلورونکو پيرانو يوه لومړئ تجربه وه. که څه هم د دی په باره کې هيڅ هم څه تاريخي شهادت نشته . له دی وروسته، دا پير غلام مامد وتښتېدلو او په ډهاډر کې ونيول شولو، او سر يې پرېکړل شولو ، نور په ډهاډر کې ښخ شولو او سر يې په کندهار کې د هراتي دروازی د باندی د پارياب د نهر سره ښخ شولو.

اوس نو د هرات د تېپ د نوين کولو لپاره فتح خان هم مامود ته لاس ورکړل، او فېرنګی او فتح علی شاه خو لا تر شاه ورته ولاړ وو.

د شاه زمان ماته او ړندېدل (۱۸۰۱)

په کال ۱۸۰۱ کې ، شاه زمان د فېرنګي د مخنيوي لپاره پېښاور ته ولاړو. دا يې چې واورېدل نو فتح خان مامود ته په کندهار د بريد کولو وويېل. او دواړه کندهار ته وخوځېدل، د فتح خان ټول قوت له مامود سره يو ځائ شولو . شاه نواز بارکزئ چې په کندهار کې و، مامود ته د واورو د ويلي کېدلو څخه مخکې د بريد کولو وويل، چې له پېښاور څخه کندهار ته کومک ونه رسيږي. د شاه زمان والي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان د پنجاب پلا پرېښودله ، او بېرته يې د کندهار مخه وکړله. د مقر او قلات غلزئ (زابل) په مينځ کې د مامود سره نښته وشوله خو د احمد خان نورزي د جلا کېدلو له کبله يې ماته وخوړه، احمد خان پخپله هم د وفادار خان وزير ، د استبداد او زياتوب له وجې د شاه زمان څخه لاس واخيستلو.

شاه زمان په شا کابل ته ولاړ ، خو هلته يې د ارسلا خان قزلباش د وژلو په سبب مخالفت ډير و، نو جلال اباد ته ولاړ، د ده کشر ورور شجاع د پېښاور والي و، کمک ته يې راوغوښتلو، مامود کابل ونيولو.

وروروستو په اشپان کې ، چې د جلال اباد څخه شپږ ويشت ميله لېرى دى ، شاه زمان له مامود څخه ماته وخوړه، شاه زمان له خپل لښکر څخه جلا شولو او د عاشق په نوم د يو سردار په کور کې د وفادار خان سره ننواتى شولو . شاه زمان د دى کوربه سره ډير ښه کړي وو. عاشق دى بندي کړلو او مامود ته يې پټ حال واستاوه. شجاع عاشق ته د دوي د ايله کېدلو لپاره سړي ولېږل خو هغه دوي ايله نه کړل. له شاه زمان سره دا وخت مشهور غمۍ کوه نور او بل لعل پکهراج هم وو. کوه نور يې په هغه کوټه کې چې دى پکې و په يو چاود کې پټ کړلو او پکهراج يې کاريز ته وغورزولو.

له دى وروستو مامود ، د فتح خان يو ورور د مامود د نيولو لپاره واستاوه . چې شاه زمان يې مامود ته راوستلو، نو هغه دفېرنګي د ،، افغان ملت د سپکولو او د هغو د وطن د ويجاړولو،، په سياست لومړئ خو غټ ګام دا واخيست چې په ټول هندوستان، ايران او افغانستان کې د فېرنګي د يرغل مخه نيونکو د هغه وخت مخکښه او مشر شاه زمان چې دا وخت ايله د ۳۲ کلونو ځوان و، په سترګو کې يې ورته د اور سور سلايي ووهل او ړوند يې کړلو. په دى انسانيت سوز عمل يې يو خو پخپله په شاه زمان نړئ توره تياره کړله او بل يې د فېرنګي د په شا تګ ويره د تل لپاره پاى ته ورسوله. او په هندوستان، ايران او افغانستان کې يې د منګلو د ښخولو لاره ور ايله کړله.
شاه زمان په خپله په داسى ذلت امېز حالت کې واچول شولو چې هغه شاه زمان چې فېرنګى به د ده د ويرى رپېدلو وروستو ډير وخت په لودهيانه کې شاه زمان د فېرنګي ننواتى و، او دده ورور شجاع فېرنګى له ځان سره افغانستان ته راوستلو. وروستو شاه زمان ډير زوړ په لودهيانه کې مړ شولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان له کال ۱۸۰۲ څخه تر ۱۸۳۸
شاه مامود د افغانستان په لومړي ځل باچا ۱۸۰۱ تر ۱۸۰۳

په ۲۵م جولائ ۱۸۰۱ ، مامود ، د شاه مامود په نامه د افغانستان باچا شولو، د وطن او اولس خلاف د فېرنګي او بیا د فتح علی شاه په لاس کې د وطن خرڅوونکو/پلورونکو د محاذ بنسټ (تاداو) یې هغه وخت اېښی و چې لا باچا نه و جوړ شوی ، فتح خان یې وزیر شولو.
د شاه زمان په مور ورور شجاع ، یو ځل بیا په اشپان کې په ۲۰ ستمبر ۱۸۰۱ کې له شاه مامود سره جګړه وکړه خو مات شولو او پېښاور هم د شاه مامود لاس ته ورغلو. شجاع د ګومل په دره ، د غوالېري په لار د سلېمان غرونو ته ولاړ.

د انګریز ډلي نیول

انګرېز چې اوس یې له افغانستانه هېڅ وېره نه کېدله ، نو د دی جوګه شو، چې هندوستان ټول لاندی کړي. په ۱۸۰۳م کې د ډیلي د باندی په پټ پاړګنج نومې ځائ کې لارډ لیک مرهټه پوځ ته چې فرانسویانو یې مشري کوله ماته ورکړه، او په تاریخ کې د لومړي ځل لپاره فېرنګي ډیلی هم ونیولو، لس کاله د شاه زمان برید ته چمتو فېرنګي په یو ګام کې ډیلی لاندی کړلو او په پنجاب کې د ستلج رود غاړی ته راورسېدلو. شاه عالم ثاني د فېرنګي وظیفه خور تش د نوم باچا و. اصلي واک د فېرنګي و.

حاجی فېروز او هرات
شاه مامود باچا شولو نو یې حاجی فېروز له ایرانه راوغوښتلو او د هرات والي یې کړلو. په دغه ورځو کې اودل رحمان هوتک او شهابودین د مامود په ضد پورته شول خو وروستو مات شول شجاع ږوب او بوری ته ولاړلو او بیا دغه اودل رحمان او شهابودین ورسره ملګري شول. وروسته کویټی ته ولاړ او ژمی یې هلته تېر کړلو. د کندهار د نیولو تکل یې وکړلو خو ناکام شولو او بیا بېرته بوری ته ولاړ. څه ګانه یې خرڅه کړله چې لښکر جوړ کړي، دلته قېصر د شاه زمان زوی او مدد خان هم ورته راغلل، بیا له بوری څخه زرمت ته ولاړل.

په ۴م او ۵م جون په کابل کې د یو هلک په سر د سني او شیعه جګړه پېښه شوله ، سني فرقی شجاع راوغښتلو چې دزرمت څخه ورغلو، او یو پلاوی یې په ۱۳م جولاي کابل ته راوستلو ، وزیر فتح خان په هزاراجاتو کې و، شاه مامود په بالاحصار کې قلابند شولو بیا یې وسله کېښودله او بندي شولو، وروستو د شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه مامود بندي شولو نو يې لومړی د سترګو د ايستلو حکم وشولو خو د شاه زمان فراخدلی شجاع دی خبری ته مجبور کړلو چې سترګې يې ترينه ونه ويستلې بس بندي و. د شاه زمان غمی بېرته ومونډل شولو ، عاشق ووژل شولو.

شاه مامود له شاه زمان څخه بيخي يو بدل سړی و، له شهوت، غصې او حېواني او نفساني خواهشاتو څخه جوړ و. د دی لپاره يې ژوند تېر کړلو او وطن يې ترينه ځار کړلو.

شاه شجاع (۱۸۰۳ تر ۱۸۰۹)

شجاع اوس د شاه شجاع په نامه د افغانستان باچا شو، فتح خان يې وبخښلو، خو هغه بېرته وتښتيدلو، د شاه مامود زوي کامران کندهار ونيولو خو بېرته ترينه واخېستل شولو، وزير فتح خان بېرته شجاع ته راغلو ، خو بيا د دويم ځل لپاره وتښتېدلو، او د شهزاده کامران سره يو ځائ شولو، په دی شپو کې مامود د کابل له بالاحصار څخه د ښار د امام په مرسته وتښتېدلو، او فتح خان او کامران بيا په کندهار بريد وکړلو، چې شجاع ورغلو نو فتح خان او مامود فراه ته ولاړل.

په ۸-۱۸۰۷ کې ايراني لښکر يو ځل بيا د شپږم ځل لپاره هرات قلابند کړلو، خو څلويښت ورځې وروستو د بډو اخيستلو وروسته بېرته ولاړل. دا وار چې شجاع کندهار ته ولاړ نو پر مخ سندهـ ته رهي شولو، او د ډيره جاتو (ډېره غازيخان او ډېره اسماعيل خان) په لار پېښور ته تللو چې په بهاولپور کې ورته مالومه شوله چې ماونټ ستيورټ الفنستن ، انګرېز استاځی ، افغانستان ته د باچا لېدلو ته راروان شوی دی. شاه شجاع په لسمه جنوری ۱۸۰۹م او الفنستن په ۲۵مه فروری ۱۸۰۹ م د افغانستان د ژمي پلازمينی پېښور ته ورسېدل..

د فرنګي استاځي

په قطبي هندوستان کښې ، ډيلی فرنګي نيولی و، لا په ۱۷۹۹ کښې يې سلطان ټيپو وژلی او مېسور يې ښکېل کړی و. په افغانستان کې فتح خان او مامود دايراني فتح علی شاه او انګرېز استعمار په خوښه له مرکزي حکومت سره لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فېرنګي په هندوستان د فرانس او روس د برید بَوّ (فرضي ویره) راپورته کړه. او په دی پلمه یې په اصل کې په پنجاب ، افغانستان، بلوچستان، او ایران کې د غټو استعماري ګامونو اخیستلو لپاره د څه ځایٔ جوړولو لپاره لومړی سفارتي عملیات پیل کړل.

دا وخت لارډ منټو په هندوستان کې ګورنر جنرل و، په ښکاره یې د نیپولین د مخنیوي د پاره، د اتحاد د جوړولو د امکاناتو د کتلو، د پاره افغانستان ته الفنسټن ، پنجاب سکهـ دربار ته مټکاف ، ایران ته لومړی د افغانستان د تذلیل خوښونکی او د فتح علی شاه دوست جان ملکم واستولو، دغه وه چې الفنسټن په پېښور کې، افغان باچا ته په فروری ۱۸۰۹م کال کې حاضر شولو. دی استاځو په اصل کې په پنجاب، افغانستان، او ایران کې څار او جاسوسي کوله، ټوله ځمکه یې وچه کړله، الفنسټن د افغانستان په هکله د مالوماتو نه ډک ،، د کابل سلطنت ،، په نامه کتاب ولیکلو، دی کتاب د علمي وړتیا برسېره ، فېرنګي ته د استعماري سیاسي لارو او طریقو د ټاکلو د پاره ډېر کار ورکړلو. او فېرنګي ته یې افغانستان ته د ننوتلو د پاره ، د جغرافیایي لارو سره سره سیاسي لارې ګودر په ګودر څرګندې کړې، د هغه وخت سره سم یې ښه سیاسي جاج واخیستلوـ د ذکر وړ خبره دا ده چې ، په دی مالوماتو راغونډولو کې د فېرنګي الفنسټن او بیا وروسته هر وخت د فېرنګي استعمار ، د افغانستان ملایانو، او پیرانوډېره مرسته وکړه. دوي پاک کتل کېدل، په درنه سترګه ورته کتل کېدل، هر خدمت یې مفت او وړیا کېدلو، هسې هم د یو څو ښارونو پرته د مېلمنو لپاره ډودۍ په ګرد افغانستان کې وړیا وه. د دوي هېڅ هم ویره نه وه، په ځانونو یې د اسلام د مبلغ کمبله اچولی وه. هیچا ورته هیڅ ډول د جاسوسۍ ، تېر ایستلو او غولولو ګوته نه شوه نیولی، او د وطن د خواري کښانو په ډودۍ د دوي لیک او لوست هم زده و.
د څار او جاسوسۍ سربېره ، دی درېواړو استاځو دا هم وکړل چې له فېرنګي استعمار ګرانو سره د افغانستان باچا د دوستۍ، راجه رنجیت سنګهـ د باهمي دوستۍ او بله د ایران ،، باچا د باچاهانو،، هم د دوستۍ لوظنامې وکړلې، د رنجیت سنګهـ سره د دوستۍ لوظنامه، لومړی د افغانستان او بیا وروسته پخپله د پنجاب د نیولو یو ښه تاداو/بنیاد جوړ شولو.

شاه شجاع وروسته د افغانستان د خپلواکۍ، ملي حاکمیت او خاورې په ضد یوه اهمه وسله وګرځېدله. تر دی چې له افغانستان څخه د هندوستان په ډول د ښپېړه مستعمرۍ په جوړولو کې یې هم له شاه شجاع څخه کار واخیستلو. خو د افغانستان په خپلواکۍ مېین اولس د فېرنګي د دی وسلی د ماتولو سره سره فېرنګي ته هم هغه ګوزار ورکړلو چې مازغه یې ورله وچورلول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فېرنګي ښکېلاک ګر لیفټننټ جنرل مېکمن ته د دغو لوظنامو اهمیت ښه څرګند و، دی د خپل کتاب ،، افغانستان،، په مخ ۸۵ لیکي، په دی لوظنامو کې ډېر څه نه وو، خو مونږ د افغانستان او ایران دواړو په سالمیت ډېر زړه شیني وو، دی لوظنامو مونږ ته د لاس وهنو ښکاره حق راکړلو .

لنډه دا چې فېرنګي د دی لوظنامو وروسته ، د دوستۍ په پلمه خو په اصل کې د ټوپک په زور ، په پنجاب، افغانستان، بلوچستان، او ایران کې د لاس وهلو د حق دعوېداران شول. او له دی وروسته یې ، هر ډول ډېره مستقیمه سیاسي او پوځي لاس وهنه پیل کړله.

دلته د فېرنګي سره لوظنامې وشوې ، هلته د رنجیت سنګهـ سره د دیرش کلنی جګړی بدې ورځې پیل شولې. دا په اصل کې د استعمار ګر دوست فېرنګي د دوستۍ مېوه وه، چې د پخواني غوره کړي سیاست سره سم یې دی جنګونو ته ببوزی وهلو. او د پایځ ګټه یې هم د دغه فېرنګي دوست ځولۍ ته وغورځېدله. فېرنګي هر وخت د دا ډول حالاتو جوړولو په نتیجه کې دا ګټې ټولې کړي دي. . د دغه لوظنامو څخه وروروسته میکمن په خپل کتاب افغانستان کې په ۸۶ م مخ لیکي،،، د راتلونکو دیرشو کلونو تاریخ، د افغان او سکهـ د یو د بل خلاف پرله پسې او تاواني جنګونو، او نابېره چپاوونو، تاریخ دی. چې تجارت ته د ودې ورکونکي او امن خوښوونکي انګریز د ناهیلو کېدلو لویځ لامل و. او دغه خبرو په پایځ کې د واضح سیاست اختیار کولو ضرورت پیدا کړلو ،،

دلته دواضح سیاست اختیار کولو ،، څخه د میکمن ، د افغان او سکهـ د دېرشو کلونو د وینه تویونکو نښتو وروسته په اکتوبر ۱۸۳۸ م کې په افغانستان د فېرنګي د لومړي لویی پوځي یرغل پالېسي (تګلاره) مراد ده.

د شاه شجاع ماته (۱۸۰۹)

الفنسټن لا په پېښاور کې و، چې د دوست د پخوانیو عملیاتو نتیجه بیا راوتله، پېښاور ته خبر راغلو چې د قبایلي دښمنیو سره په کار اخېستلو مامود کابل ونیولو، انګریز په ښکاره خو دا ړغ وکړلو چې برتانوي حکومت په کورني جنګ کې د مداخلت تګلاره نه لري. خو دا یواځې خبرې وې، په اصل کې دغه جګړی ته لمن فېرنګي وهله.، په سر کې په ښکاره لاس نه وهل او په پټه ښه پوره لاس وهل په نړیځ د انګریزي استعمار یوه له ازمیښته وتلی تجربه وه. چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته لارډ منټو ، الفنستن بېرته وغوښتلو دی په ۱۴م جون ۱۸۰۹ م کې بېرته هندوستان ته رهی شولو، د شاه شجاع کهول او خزانه له دوي سره راولپنډۍ ته واستول شول. او هغه شاه زمان چې فېرنګی د ده له ویری په ارام نشو کښېناستلی اوس د یو لاچار ړوند په حېث د فېرنګي له استاځي سره راولپنډۍ ته ولاړلو.
د خپل سیاست په دی بریالیتوب به، چې ړوند پخوانی افغان باچا شاه زمان، د بل باچا شاه شجاع له کهول او خزانی سره د دوي سره د دوي سیوري ته رهی شولو او هم په افغانستان د یو اوږد جاګیردارانه کورنۍ جګړی لمبې بلې وې، او د فېرنګي هند ته په پرېوتلو و، هروهرو به انګریزي ښکېلاکګرانو په خپل مینځ کې مجرمانه موسکا کړي وي.

د نیملي جهګړه (۱۸۰۹)

لنډه دا چې مامود له کابله او شجاع له پېښوره را په مخه شول، په دواړو لښکرو کې د سردارانو دسیسې روانې وې، د مامود په لښکر کې علیم خان نورزئ ، د وزیر فتح خان په وینا ووژل شولو، هلته د شجاع د سامان مامور وزیر فتح خان رانیولی و، مدد خان ساکزي هم له فتح خان سره لاس یو کړی و، کوم وخت چې د شجاع سامان جلال اباد ته ورسېدلو ، چې هلته به کیمپ لګېدلو ، نو د سامان مامور هلته کېمپ ونه لګولو او دیرش میله پر مخ ولاړلو، د پېښور او کابل تر دا منځ په نیمله کلي کې یې وطاق ولګولو، شجاع چې جلال اباد ته راغی نو کېمپ نه و، شک یې وکړلو خو په بیړه نیملې ته ولاړلو . هلته وزیر فتح خان په لړ خو دمه لښکر د شاه شجاع په ستړي او د اګست د ګرمۍ او اوږد مزل وهلي لښکر برید وکړلو، شجاع کلکه ماته وخوړه، توپې ، مالونه او څه خزانه یې له لاسه ووتله ، اکرم خان وزیر یې هم ووژل شولو . شجاع ترپ وهل (وتښتېدلو) او د سهېل لوري ته ولاړ.
څو میاشتې وروستو یې کندهار ونیولو خو بېرته په مخه شولو او د ګومل په لار پنجاب ته ښکته شولو. په پنجاب کې د رنجیت سنګهـ سره د لېدلو ورسته راولپنډۍ ته ولاړ. شاه زمان او کهول یې هلته وو، اوس نو د شاه زمان سره ، دا افغان باچا هم ، د فېرنګي په چالونو، د مامود، فتح خان او فتح علی شاه په پره نیولو د انګریز لومې ته رانېژدی کړل شولو، یو کال یې په راولپنډۍ کې تېر کړلو.

شاه مامود د دویم ځل لپاره د افغانستان باچا (۱۸۰۹ تر ۱۸۱۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شجاع د زغلولو وروسته ، شاه مامود د دویم ځل لپاره په ۱۸۰۹ م کښې د افغانستان باچا شولو، او فتح خان یې وزیر شولو. دا وخت د جاګیردارانو د دی کورني جنګونو په لامل افغانستان ډیر مانده شوې و او نور هم په دغه لور روان شو.

هلته د پیرنګي د پخوانۍ تګلارې سره سم اوس په ۱۸۰۹م کې چارلس متکاف له رنجیت سنګهـ سره د دوستۍ لوظنامه هم وکړله. او انګریز د خپل سیاست د آله کار په توګه کار ځیني اخیستلو لپاره د رنجیت سنګهـ په شاه ټپول هم پیل کړل. رنجیت سنګهـ د افغانستان په کنډم کولو بوخت شولو.

شاه شجاع چې په ۱۸۰۹ م کې مات شولو نو پنجاب ته سوړ شولو، په دوه کاله کې یې دوه ځله پیښور ونیولو . یو وار د وزیر فتح خان ورور وشړلو او دویم وار د اټک هغه ګورنر چې ده ګورنر کړی و، بندي یې کړلو او د کشمیر والي ته یې په لاس ورکړلو چې هلته یو کال بندي شولو.

په ۱۸۱۱م کې ، چې شاه شجاع له ملتان څخه کومک وغوښتلو نو شاه مامود پنجاب ته ولاړلو او له رنجیت سنګهـ سره یې ولیدل. ، هم په دغه کال شاه زمان د شجاع له کورنۍ سره ، په لاهور کې، د رنجیت سنګهـ ننواتی شولو.

د کشمیر والي اتامامد خان ، چې شجاع ورسره بندي و، هم پورته شولو، نو وزیر فتح خان د کشمیر مخه وکړله، په لاره کې یې د رنجیت سنګهـ سره ولیدل، او دا پریکړه یې وکړه چې افغان لښکر چې د بهمبر په لاره کشمیر ته ځي ، او بیا چې برې وموموي نو به د مال غنیمت دریمه برخه رنجیت سنګهـ ته ورکوي، فتح خان په فرورۍ ۱۸۱۳م کال کې د کشمیر والي ته ماته ورکړه، شاه شجاع یې د رنجیت سنګهـ استاځو ته په لاس ورکړلو چې هغوي لاهور ته واستولو.

د رنجیت سنګهـ د افغانستان څخه وړومبۍ نیوکه ــــ د اټک قلا نیول (۱۸۱۳)

ــــــاوس نو رنجیت سنګهـ د افغانستان په نیولو او کنډم کولو لاس پورې کړل.. د اټک هغه والي چې شاه شجاع یې نیولی و او جهانداد نومېدلو په پټه د رنجیت سنګهـ سره لاس و. او د اباسیند په غاړه ، د ډیر جنګي اهمیت ځائ ، د اټک قلا یې په دسیسه رنجیت سنګهـ ته ورکړله، دا لومړۍ ګوزار و چې د افغانستان د وطن پلورونکو سره په ګډه رنجیت سنګهـ په افغانستان وکړلو، د تیري سربېره، د اټک افغان قلا، په افغانستان کې د مخ ټوپ لپاره د ستراتیژیک اهمیت توپنۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چچ هزاره کې سکهـ او افغان جهگړه(۱۳ جولائ ۱۸۱۳)

وزیر فتح خان چې د افغان خاورې د نیولو واورېدل ، نو یې د اټک قلا ته نېژدی ، د اباسیند په کینه غاړه په چچ هزاره کې په ۱۳م جولائ ۱۸۱۳ د رنجیت سنگهـ له وزیر محکم چند سره جگړه وکړه . د فتح خان کشر ورور دوست مامد له ده سره و. دوست مامد د سکهـ توپخانه ونیوله، خو سکهانو دا ټکي وکړه چې په توده جگړه کې یې دا گنگوسه خپره کړه چې دوست مامد ماته وخوړله. وزیر فتح خان چې دا سکروټ دروغ خبره واورېدله نو د پښتو د متل په څیر خپل غوږ یې ونه کتلو ، خبره یې کره نه کړله او په شا لاړلو، او گټلی میدان یې وبایللو. فتح خان دا ماته په ۱۳م جولائ ۱۸۱۳ کې وخوړله. د رنجیت سنگهـ پښې نورې هم ټینگې شولې او بل وار ته غلی شولو.

رنجیت سنگهـ او شجاع ــــ شجاع او لودهیانه ۱۸۱۴ تر ۱۸۱۶
هلته په لاهور کې ، رنجیت سنگهـ ، له شجاع څخه کوه نور غمی په چل ول ځان ته کړلو.شاه زمان د شجاع له کورنی سره په دسمبر ۱۸۱۴م کې انگرېز ته لودهیانی ته وتښتېدلو، بیا شجاع په پټه ځان له رنجیت سنگهـ څخه ووېستلو. او د کشتواړ د راجه په مرسته یې په کشمیر برید وکړلو، خو دغه برید شنډ شولو. د نورزو په زور ورسته دی هم په ۱۸۱۶م کې له خپلې کورنۍ او شاه زمان سره یو ځائ شولو، فېرنگي اوس د دوي وظیفه له ۱۸۰۰۰ روپو څخه ۵۰۰۰۰ روپې کړله. اوس دوه تښتېدلي افغان باچاهان د انگریز سړو ډوډو ته ناست وو او دریم ، چې دا وخت د افغانستان باچا و هم د فېرنگیانو سړی و.

رنجیت سنگهـ او کشمیر

له دی وروسته رنجیت سنگهـ په کشمیر برید وکړلو، خو د فتح خان ورور عظیم خان ورله ماته ورکړه. او لاهور ته یې وزغلولو.

په هرات د فتح علی شاه یرغل او فتح خان ړندول او وژل (۱۸-۱۸۱۷)

دا وخت په ۱۸۱۷ کې د هرات بَوّ د اووم ځل د پاره راپورته کړل شو ، چې د فېرنگي له لارې څخه یې ځینې نور ازغي لېری کړل. او افغانستان یې ټپي له خپلو پښو وغورزولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د سپکولو او ویجاړولو د پاره د فتح علی شاه زوی ، شهزاده حسن علی مرزا د ۱۸۱۷ په وروستیو شپو کې په هرات یرغل وکړلو ، وزیر فتح خان هرات ته ولاړلو، او په کافر قلا کې یې ایرانۍ لښکر مات کړلو. په جګړه کې په وزیر فتح خان یوه سړه شوی مرمۍ ولګېدله او دی یې له اسه وغورزولو، او له دی سره د لښکر د نورو سردارانو پښې له میدانه وختلې او افغان لښکر مات شولو، او دغه شان یو ځل بیا ګټلې میدان وبایلل شولو، فتح خان چې سترګې پرانیستلې نو لښکر یې تیت و پرک شوې و. هرات ته چې راغلو، نو شاه مامود او د هغه زوی کامران هم راغلي و، او په باغ زاغان کې دیره وو.

د ایران باچا فتح علی شاه چې مشهد ته روان و، په لاره ورته په کافر قلا کې د فتح خان د بریالیتوب او بیا ماتی خبر رسېدلی و. د بام سیمه چې د یو غلجي د واک لاندی وه فتح علی شاه ونیوله او هم په بام کې ورسره د شاه مامود استاځې ولیدل. مامود ته لا پخوا د هرات په باره کې د فرنګي او فتح علی شاه دسیسې مالومې وې. نو د وزیر فتح خان د لاسه د ایراني باچا د لښکر په ماته ، د ایراني باچا په غصه شامامود ښه پوهه و، نو ده دا استاځی د ایراني باچا د غصی د سړولو ، او د دی حال د ورکولو لپاره لېږلی و، چې وزیر فتح خان ، چې د وطن د ژغورنی د پاره، کومه لومړۍ مېړانه کړی ده، او د ایران باچا ته یې چې کومه ماته ورکړی ده، په هغې کې د شاه مامود لاس ورسره نه و.

فتح علی شاه ، په افغانستان د یرغل نه کولو لپاره مامود ته دوې روغې کېښودلې، یوه دا چې، چې وزیر فتح خان دی لاس تړلی د ایران باچا ته په لاس ورکړي، او که دا نه وي نو د فتح خان سترګې دی وباسي. دا وه د انګریز استعمار ګر د اله کار فتح علی شاه، او داسی د هر استعمارګر له خوا د وطن پالنی د جرم سزا ، د فتح علی شاه د حکم سره سم ، فتح خان ته سزا ورکولو به هرو مرو په افغان اولس کې د مامود د تخت په ضد کرکه راپاروله، نو داسی موقع پکار وه، چې د ملي دودونو سره سمه وي. او د اولس رایه د دوي په لور وي. چې نه سیخ سوزېدلی وی او نه کباب.

او دا موقعه یې داسی لاس ته کړه چې د وزیر فتح خان په حکم ، دوست مامد ، د مامود د ورور ، د هرات د والي حاجي فېروز د کور تلاشي کړې وه، د حاجي فېروز د نږور رقیه بېګم چې د مامود لور او د قاسم ماندینه وه، د هغې تلاشي هم وشوه. رقیه بېګم خپل ورور کامران ته د دی سپکاوي د پور اخېستلو حال واستولو، د هغه فتح خان ته د ایران باچا ته په ماته ورکولو باندی د سزا ورکولو یوې موقعي ته سترګې وې، او دا یې بیخي سم ځاۍ او وخت و. او فتح خان ته د وطن ژغورنې د جرم سزا ، یانی خپل ملي خیانت کامران د افغاني روایاتو په کمبله کې پټ کړلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه مامود فتح خان په څه پلمه خپلې کوټی ته وباله او چې هغه ورغلو نو سمدلاسه یې ونیولو او په سترګو کې یې ورته د اور سلایي ووهل.

دا هغه فتح خان و چې د هرات د ټپ د نوین کولو په طریقه ، د افغانستان د سپکولو او ویجاړولو په موخه ، د انګریز او فتح علی شاه د سیاست سره سم یې ، د فیرنګي استعمار د لویې دښمن شاه زمان په سترګو کې د اور سلایي وهلي وو. او د هغه د ړندېدلو سره سم پر افغانستان د انګریزي استعمار توري تیارې وغوړېدلې. او نن چې په ۱۸۱۸ کې په هرات ، د هغه سیاست لاندی ، د ایران د هغه باچا فتح علی شاه په حکم، یرغل وشولو، او فتح خان د وطن د ساتنی لپاره یرغلګر لښکر ته ماته ورکړه. نو د هم هغه حالاتو ، چې د ده پکې لوئ لاس و، په نتیجه کې ، د هم هغه باچا په حکم، د وطن دوستی په هم هغه جرم کې ، د ده په سترګو کې هم د اور سلایي ووهل شول. ......

نوئ کورنی جنګ (۱۸۱۸)

د وزیر فتح خان شل ورونه وو، چې د ده د وزارت په وخت یې په ولایتونو کې لوئ قوت په لاس کې و. دوي په اصل کې ، د افغانستان د هغه وخت ټولنیزو حالاتو کې لوئ قوت په ځان پسې کړې وو. که څه هم دوي دا وخت د قبایلي امتیاز لرونکو څخه وو، د هغه اولس د ګټو په ضد، تر ډیره بریده په جاګیرداره طبقه بدل شوي وو. خو لا تراوسه د جارګیرداری دَ مخه هغه قبایلي اړیکي لا هم شلېدلي نه وو. او دوي له هغو اړیکو ، د اوسنیو طبقاتي ګټو لپاره کار اخیستلو، دوي چې د فتح خان د ړندېدلو واورېدل ، نو د افغانستان د کورنی جنګ، او له هغه سره ، د هېواد په لارو لارو تلل، او تر نور لاندی کېدلو عمل نور ګړندئ شولو.
د فتح خان ورونه ، پوردل، کوهان دل، او شېر دل چې هغه وخت له ده سره په هرات کې وو، سره د خپلوانو ، خپلی پلارنی مینې هېلمند ته وتښتېدل. په فتح خان پسې ورور عظیم خان او یو بل کشر ورور دوست مامد په کشمیر کې وو. د هر لوري د پور اخېستلو لپاره ملاګانې وتړلې شولې.

د عظیم خان په لار ښوونه دوست مامد په کابل برید وکړلو، او د کامران له ځوئ څخه یې ونیولو، هغه کندهار ته وتښتېدلو، چې هلته مامود او کامران له هرات څخه رارسېدلي وو. او بندي فتح خان ورسره و. مامود او کامران د دیرش زره لښکر سره د کابل په لور وخوځېدل.

دوي فتح خان ته د خپلو ورونو له جګړی څخه د درولو لپاره وویل خو هغه ونه منل. او بیا د کابل کندهار په لویه لار ، د کابل څخه اووه څلویښت میله لېری ، په سید اباد کې کامران په سردارانو د فتح خان د وژلو حکم وکړلو، او دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلی شي چې فتح خان ته د ړندېدلو او د دی وحشیانه وژلو په وخت دا خبره وریاده شوې وي چې په کوم چل شاه زمان مات شوی و، هم په هغه چل دی مات کړل شو. او دا چې د وطن دښمنۍ بدل غوښې او پلاوونه دی او د وطن دوستۍ پاێ ړندېدل یا نوکې نوکې کېدل دي. سره د دی چې فتح خان د فرنګي او فتح علی شاه لوبه درک کړی هم وه.

هر څه چې وو، دوست مامد د کامران د مخنیوي د پاره د کابل د باندی د ارغندي چوک ونیولو، کامران چې مېدان ته راغلو نو لار یې بدله کړه، او ،،چهار سیاه ،، ته ولاړلو، دوست مامد ورته ،، هندکۍ،، ونیوله. . دلته جګړه ونښتله ، کامران بر ښکارېدلو، دوست مامد د بې باورۍ د پېدا کولو لپاره د جعلی لیکونو چل وچلولو، کامران او د هغه پلار مامود په شپه وتښتېدل، هلته پوردل کندهار ونیولو، دوي تیروات ته ولاړل، هلته چې کوهان دل ورپسې ورغلو، نو دوي هرات ته وتښتېدل، او د یادونۍ وړ خبره دا ده چې هرات یې ونیولو، دوست مامد او ورونو ورباندی کار ونه لرلو. د مامود د هرات د ټپ درمل یې بیا هم ونه کړل..
بیا مامود او د ده ځوئ کامران او وروروسته یار مامدوزیر ، د یو افغانستان څخه جلا ، داسی تر خپل واک لاندې ساتلې و، چې انګرېزي استعمار ګرانو، او د ایران باچا ، پخوانۍ ملنډې په اسانه لګیا ساتلې شوې. او په دی طریقه یې د اباسیند د غاړی نېزدی نیم افغانستان لاندې کړلو، او بیا چېری د هرات جلا ساتل ورته مهم پاتې نه شول.

اوس په ۱۸۱۸ کښې ، د افغانستان حال دا و. چې پېښاور، کابل، غزنۍ، او کندهار ولایتونه د پاینده خان د زامنو، د هرات ولایت د مامود او کامران، او قطبي افغانستان د هغه ځائ د سردارانو په واکدارۍ کې و.

عظیم خان ، د شاه زمان یو زوئ ایوب په کابل کې باچا کړلو او پخپله یې وزیر شولو، د ایوب د باچهۍ نوم پکار و او بس !.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکهہ افغان کشمکش ۱۸۱۸ تر ۱۸۳۸

په ۱۸۱۸ کې چې فتح خان ووژل شولو، نو په وروستۍ لمبه کې عظیم خان، و شاه شجاع ته له کشمیر څخه مهر شوی قران شریف ورواستولو او د کومک لوظ یې ورسره وکړلو، خو وروسته چې عظیم خان پېښاور ته راغلو نو له دی لوظ څخه واوښتلو. او لکه چې مخکې وییلي شوي دي د شاه زمان ځوئ ایوب یې باچا کړلو، شجاع له لودهیاني ملا وتړله، لومړئ یې ښکته ډیره (ډیره غازیخان) ونیولو او بیا یې د کندهار مخه وکړله. هلته د عظیم خان ورنو مات کړلو، او له هغه ځایه شکارپور ته وګرځېدلو، چې هلته یې تر کال ډیره موده تېره کړله. او د ۵۰۰۰ رساله، یو څه پیاده/پلی او لسو توپو یو لښکر یې جوړ کړلو.
هر سړئ پوهېدلی شي چې فېرنګی په دوړو او باران کې د ښکارکولو ډیره تجربه درلودله. داسی ځائ چې له کلونو وروستو د دوي په دوامداره لاس وهنه جوړ شوی و، له لاسه نه ورکولو.خو لکه چې مخکې وییل شوي دي، لا په کال ۱۸۰۰ م کې یې د افغانستان د لاندی کولو د پاره، د مخ د کنډک وظیفه، رنجیت سنګهہ له ایښی وه.
هلته رنجیت سنګهہ هم و دی سیلئ ته سترګې پوټې کړې وې. او سمدستی یې په افغانستان غوټه کړله. له ۱۸۱۸ تر ۱۸۳۸ د افغانستان د تاریخ هغه پړاو پېل شولو چې سکهہ او افغان له یو بل سره په لا ډیرو خونړو جنګونو ونښتلو. د سکهہ د یرغل او د افغانانو د هېواد ژغورنی مبارزه نوره تاوده شوله. فېرنګی د خبر په ډیرئ ناست و، جاج یې اخیستلو، څار یې کولو، د امتیاز لرونکو د رانیولو سوداګاني لګیا وې، او د افغانستان د ښکېل کولو لپاره یې سم ځائ ته سترګې پټې کړې وې. او تر څو چې د رنجیت سنګهہ په افغانستان کې د نیوکو خبره وه هغه فېرنګي له لومړئ ورځی څخه د خپل جېب ګوړه ګڼله.
رنجیت سنګهہ په ۲م جون ۱۸۱۸م ملتان د مظفرخان صدوزي څخه واخیستلو، او مظفرخان صدوزئ په جګړه کې توره په لاس ووژل شو.

د خېراباد او پېښور د رنجیت سنګهہ له خوا په لومړي ځل نیول (۱۸۱۸)

لکه چې وییل شوي دي، د اباسین په کینه غاړه د اټک قلا رنجیت سنګهہ لا په ۱۸۱۳م کال کې نیولی وه. اوس په دی هر دوړ کې د لومړي ځل د پاره په کال ۱۸۱۸ کې تر اباسین راپوری وتلو. او د اټک قلا ته مخامخ یې ، د خوشال خان خټک د شعرونو خېر اباد ونیولو، چې تر اباسین د لښکرو او نورو تېریدلو راتېریدلو د پاره ډېر اهمیت لري، بیا یې په پېښاور باندی برید وکړلو، ویې نیولو او د اټک وطن پلورونکی والی جهانداد یې ر ځان له خوا د پېښاور والی ولګولو، خو وروسته د فتح خان ورور یارمامد د رنجیت سنګهہ دا والي بیرته و ایستلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېره جات (ډېره اسماعیل خان او ډېره غازیخان نیول (۱۸۱۸ تر ۱۸۲۱)

رنجیت سنګهـ د کشمیر د نیولو په څو میاشتو کې د اباسین د ښي لوري د سیمې اهم افغان ولایت ډېره جات ته مخ واړولو، په کال ۱۸۱۸ کې یې ډېره غازیخان ونیولو او بیا یې په ۱۸۲۱ کې ډېره اسماعیل خان لاندی کړلو. خو په دی حال کښې ، عظیم خان، د شجاع په لور له کندهار څخه شکارپور ته رهي شولو، شجاع خپل لښکر تیت پرک کړلو او لودهیانی ته بیرته د فېرنګي سیوري ته ولاړ. او فېرنګي ته یې پر انساني بنیاد د ځان د خدمت کولو او په افغانستان کې د لاس نه وهنی پر سیاست د عمل کولو موقع په لاس ورکړه .

پېښاور (۱۸۲۲)

په ۱۸۲۲ کې عظیم خان له کابل څخه پېښاور ته ولاړلو، چې رنجیت سنګهـ له افغان خاورې اټک څخه وشړي، رنجیت سنګهـ هم د اباسین په کیڼ اړخ د رود په غاړه غاړه پورته ولاړلو، خو په دی شپو کې د عظیم خان ورور یارمامد ، چې د پېښور والي و، په پټه اسونه رنجیت سنګهـ ته د بډو په توګه واستول، رنجیت سنګهـ بېرته وګرځېدلو او پوهه شولو چې یارمامد او د ده په مور ورونه ، چې وروستو په تاریخ کې د پېښوري برادرانو په نامه وپیژندل شول ، د افغانستان د ګټو خلاف ، د رنجیت سنګهـ او نورو استعمار ګرانو اسونه جوړېدلو ته چمتو دي.
یارمامد، سلطان مامد طلایي او پیرمامد د پایند ځویان وو، په تاریخ کې دوي د پېښوري برادران په نامه پېژندل شوي دي. د نادر کورنی د سلطان مامد طلایي د کونډی ده.
په ۱۹۲۹ کال کې د غازي امان الله خان د وطن دوست دولت نړولو، او د ده، د افغانستان څخه په شړلو کې د فېرنګي سره د دی کورنۍ لاس و. بیا یې د فېرنګی په مرسته، په افغانستان کې هغه فیوډالي دولت جوړ کړلو، چې هیواد یې د سامراجي نوي استعمار، د طبقاتي استثمار، ، استبداد، لوږو سپږو، بدامنۍ ، رجعت او تر شا پاتی والی په خونړو منګلو کې ساتلی و. تر څو چې د وطن او خلکو ازادي بخښونکي ستر ثور انقلاب د افغانستان د خلق ډیموکریټک ګوند په لار ښوونه پر ۲۷م اپریل ۱۹۷۸ نسکور او دړی وړی کړلو.

د نوبنار اولسي جهګړه (۱۴ مارچ ۱۸۲۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظیم خان چې دا خبره واورېدله چې یارمامد ، رنجیت سنګهـ ته اسونه استولي دي نو ډېر خواشیني شولو ، یار مامد د ورور له ویرې خیبر ته وتښتېدلو او عظیم خان پېښور ته په ۱۸۲۳ م کال کې بیا راغلو.
هلته رنجیت سنګهـ په ۱۳ مارچ ۱۸۲۳ م په اباسین راپورېوت. خټک، یوسفزئ، او د سیمې نور ټول افغان اولسي لښکر ، د افغانستان د خاورې د ژغورنې د پاره په نوښار کې د لنډي (کابل) رود په کیڼه غاړه غونډیانې ونیولې. عظیم خان او افغان حکومتي لښکرد کابل رود په ښي اړخ وو.
د افغان اولسي لښکر او سکهـ خالصه لښکر لاس په لاس جهګړه ونښتله. پښتنو په سر ښندنه، مېړانه او غضبناکو غوټو او ګزارونو رنجیت سنګهـ په ماتیدلو کړلو، سکهـ اکالیانو نه شول کولی چې پښتنو توریالیو ته تم شي. د اکالیانو مشر ووژل شولو، یواځې د رنجیت سنګهـ د باړې ګورکها لښکر د اولسي لښکر ګوزارونو ته ټینګ شولو. او په هغه ورځ سکهـ لښکر د بشپړې ماتې څخه په ګرانه پاتې شو. خو پښتنو ټینګه ملا تړلې وه چې د رنجیت سنګهـ بیخ وباسي.
عظیم خان، ورونه یې، سرداران او حکومتي لښکر په دې سخته کې او په دې ځائ هم، د کابل رود په ښي اړخ ولاړ ننداره کوله.
رنجیت سنګهـ د افغان سردارانو د بزدلۍ، د وطن په پرتله د سرو او سپینو زرو سره د مینې او بې د څېړنې په افواه د باور د خویونو څخه ګټه واخیستله.او شپه په شپه یې دا ګنګوسه خپره کړله چې د عظیم خان خزانه چې د پېښور سره چېرې وه د ده کشر ورور دوست مامد وتښتوله. دا ګنګوسه عظیم خان او د ده سردارانو ته ډیره په چل ورسول شوله. عظیم خان ریښتیا مالوم نه کړل او نه یې د افغان اولسي لښکر له لاسه د وطن د غټ دښمن رنجیت سنګهـ د ډېر ژر په بدلېدونکې ماتې امکان، او د وطن د ژغورنې اړتیاو ته وکتل . بس په غړ غړو او ژړا یې پېل وکړ ، د سر او ږیرې ویښتان یې شکول ، سر او سینه یې په سوکانو وهله، او اوښکې یې په ږیره کې ګنې ګنې تویېدلې.
د افغان پتمن اولس په مېړانه ، توره، سرښندنه او ټینګه اراده موندلې برې، د جاګیردارې(فیوډلې) رهبرۍ د لاسه یو ځل بیا خاورې ایرې شولو. عظیم خان بې د څه لاس ښوررولو مېدان پرېښودلو او په شپه پېښور ته روان شولو، ټول افغان اولسي او حکومتي لښکر یې تیت پرک کړلو.
د ذکر وړ خبره دا ده چې په چچ هزاره کې په ۱۳م جولائ ۱۸۱۳م ، د هرات په کافر قلا کې د ۱۸۱۷م کال په وروستو شپو کې، او بیا په نوښار کې په ۱۴م مارچ ۱۸۲۳م افغانانو د خپل تاریخ د ژوند ګټلې جهګړې یواځې په دې باندې بایللې دي چې اولس به توره وکړه او په ډیره سر ښندنه به یې دښمن ته ماته ورکړه، خو سالار یا سالاران به د خپل طبقاتي خوئ له کبله د دې مشرۍ وړ ونه ختل. د افغان لښکر د ګټې څخه به یې د حالاتو سره سمه ګټه وانه خیستله. له ویرې یا ناپوهۍ، به یا خو یواځې د یو مشر د اس څخه پریوتلو سره به نورو مشرانو زړه وغورځولو، او پښې به یې وختلې، یا به یې په تشه افواه/ګنګوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوښار کې د افغان د ماتې وروسته، رنجيت د اباسين له غاړې د خيبر درې تر خولې، ټول افغانستان لاندې کړلو. او ټوله سيمه يې وسېزله. بيا يې وطن پلورونکې يار مامد باجګزار ولګولو.
د عظيم خان د خزانې د غلا ګنګوسه دروغ شوله، او په يوه خبره، د افغانستان برئ په ماته بدلونکې عظيم خان اوس هم په افغانستان حکومت لا د ځان حق بللو، او کابل ته رهي شولو، خو په لاره کې د افغانستان د غمه نه، د خزانې له غمه په لتهه بند کې زړه چاودلې مړ شولو.
د فتح خان د وژلو له ورځې (١٨١٨) څخه تر نوښار تر جګهړې پورې (١٨٢٣) په پينځه کاله کې رنجيت د يو لړ ځه په پرته، د افغانستان د اباسين د غاړې ټوله سيمه (ډيره غازيخان، ډيره اسماعيل خان، پېښاور او هزاره) ونيوله. استعمارچي ليفټنټ جنرل ميکمن له دې يو سل پنځه کاله وروسته په ١٩٢٨ کې په خپل کتاب ،، افغانستان،، کې پر مخ ٩٥ داسې ليکي، دا خبره د ذکر وړ ده، چې اوس په ١٨٢٣ کال کې د اباسين څخه تر غرو تر لمنو افغان ولايتونه بيخي هغسې ، لکه چې برتانيا د سکهـ سلطنت او سکهـ سرحد نيولې دې، او بل دا چې کټ مټ تر هغه ځايه چېرې چې نن هم زياتره برتانوي انتظامي پوله جوړه ده د رنجيت سنګهـ لاندې و،، .

د پايند د زامنو د افغانستان ويش (١٨٢٣)

د پايند ، چې شاه زمان په ١٨٠٠م کال کې وژلې و، يويشت ٢١ زامن پاتې شوي وو. د پايند مشر زوی فتح خان په ١٨١٨م کال کې، کامران، د ايرانم د باچا فتح علي شاه په وينا ړوند کړلو، او بيا يې ووژلو، له دې خخه وروسته بل مشر عظيم خان ، په ١٨٢٣م کال کې د نوښار د ماتې وروسته مړ شولو، نور نو د يوې مور څخه يار مامد، سلطان مامد طلايي او نور وو چې وروسته د پېښاوري برادران په نامه وپېژندل شول. د بلې مور څخه پردل، کوهان دل، شېردل، او نور وو، چې د دل برادران يا کندهاري برادرانو په نامه پيژندل کېدل. دوي تر پايه د کندهار ولايت نيولې و، نواب جبارخان چې وروسته يې له انګرېزانو سره ښه راشه درشه لرل، د بلې مو څخه و. او تر ټولو کشران ورونه دوست مامد او مامد خان لا له بلې مور څخه وو، چې دوست مامد پکې مشر و.
دلته رنجيت سنګهـ د افغانستان د اباسين د غاړې ولايتونه لاندې کړل، هلته عظيم خان مړ شولو، او په ميراثه کې يې د ديرشو کروړو روپو (چې په هغه وخت کې ديرش لکهـ پاونډ سترلنګ قيمت و) جايیداد پاتې شولو. د سردارانو ورونو د يوبل ځله خوړلو لپاره دا ښه غوښه وړ هډ و. دا وو چې په دوو ډلو کې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی هړ دوړ کې ایوب باچا له کابله څخه وتښتېدلو او په لاهور کې د رنجیت سنګهـ ننواتی او وظیفه خور شولو په دغه ۱۸۲۳م کال کې دی سردارانو ورونړو د کابل وېش داسی وکړلو:.
ا. د عظیم خان پاتې جاییداد به ټول د دل برادرانو سره وي. چې د باندني یرغل د مخنیوي لپاره به لګیږي. د کندهار ولایت او سیمې به هم د دی ورونړو سره وي.
ب. د پېښاوري ورونړو سره به سکهر، لوګر او نیم کابل ولایت وي، د رنجیت سنګهـ لاندی کړي افغان ولایتونه، ډېره جات او پېښور به هم له دوي سره وي.
ج. دا پاتی نیم کابل، کوهستان، او کوه دامان د دوست مامد په ونډه شول.
د. د جلال اباد ولایت، او سیمې د یو ورارهِ زمان په برخه شوی.
ر. د غزني ولایت او سیمې د دوست مامد د ورور مامد خان شوې.
ن. غلجۍ سیمې د نواب جبار خان په برخه وختلې.
په دا ډول د افغانستان د خاورې ویشل ، او نوکې نوکې کول، د دی ورونړو د وطن دښمنۍ سره دا هم ښکاره کوي، چې د یو څو کسانو پرته ، د وخت استحصالي طبقې بیا په پرته د دوي لوړ قشرونه، چې دی ورنړو یې نمایندګي کوله، د خپلې خاورې او خلکو څومره غټ دښمنان وو.
یوې خوا ته افغان اولس، پرله پسې ، محنت، زیار او خواري کښله، هېواد یې ابادولو، هر کله چې به پر وطن د باندني یرغل د مخنیوي اړتیا وه نو توری ته به یې لاس کولو، او د وطن په ننګ به ټینګ ودرېدل، په ډېره مړانه او سر ښندنه به یې د خپلې خاوری ژغورنه کوله. بل لوري ته ، د وطن او خلکو دښمن دا قشرونه ، چې د هېواد د زیار کښنوخلکود محنت هر څه یې لوټل، د وطن د پېداوار ټول وسایل یې لاندې کړی وو. په مرنۍ خاوره یې ورور وژنه او فساد جوړ کړی و. او د دی ټولو سرببره به یې د باندني دښمن سره هم لاس وو. او د خپلې خاورې او خلکو خلاف به یې نس ورسره ګډ و. هغه ته به یې یو خو هیواد بې د ټکه ټوکه ور وسپارلو او بل به یې په هغه وپلورلو، او د هغې عوض به یې واخیست. تر څو چې د خپلو استحصالي، وطن دښمنه، شومو غرضونو د پاره یې وطن ځینې کنډ کپر کړلو.
او دغو چې یې د وطن استحصال کولو، او وطن پلورونکي وو، د وطن سیاسي واک او اختیار هم د دوي په لاس کې وو. او ښه مړونه لا هم بلل کېدل. او اولس چې یې محنت کولو، د وطن په ننګ یې مړانه کوله، او سرونه یې ښندل، استحصال یې کېدلو، له واک او اختیار محروم وو، او د وخت د زمامدارانو، او امتیاز لرونکو له لاسه سپک لا له لاسه وو. د جاګیرداری ټولنیز نظام، بلکه د هر طبقاتي معاشي ټولنیز نظام به هرو مرو دغه نتیجه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۸۲۳م کال کې د افغانستان سیاسي صورتحال (وضع) دا وه چې هرات تر مامود د واک لاندې و، چې دی په ۱۸۲۸م کال کې مړ شولو، نو یې زوئ کامران واکمن شولو. د اباسین د غاړی افغانستان رنجیت سنګهـ لاندې کړی و. او پر مخ غلی و. دل ورونو کندهار نیولی و. قطبي افغانستان جلا جلا واکدارانو ځله وېشلی و. شاه شجاع تر فېرنګي تر سیوری لاندی ، د نورو ورانیو لپاره سترګې پوټې کړی وې.
دا وخت یوائې په کابل کې د دوست مامد زړه غوښتل چې افغانستان یو کړي، جلا جلا واکداری ورکې کړي، او د رنجیت سنګهـ نیولی افغانستان هم آزاد کړي.
دوست مامد په دوه کاله کې د کابل ولایت هغه بله نیمه او د نواب جبار خان په لاس کې ولایتونه، د ځان تر واک لاندې سره یو کړل. او بیرته یې د یو افغان دولت بنسټ کښېښودلو.
د عظیم خان زوئ حبیب الله چې تش د نامه مشر ټاکلی شوی و. په دوه کاله کې دوست مامد ، و یارمامد ته پېښاور ته وشاړه.

د نیولی افغانستان د پښتنو اولسي جنګونه او سید اجمد شاه بریلوي ۱۸۲۴ تر ۱۸۳۱

په دی شپو کښې رنجیت سنګهـ ته د افغانستان د نیولو سودا ډیره ګرانه پریوتله، ۱۸۲۴م کال کښې له اټک څخه پورته د اباسین په دواړو غاړو پرتو د تور غره افغانانو، (چې اوس په مردان او هزاره اولسوالو کې دي) د رنجیت سنګهـ جرنیل هري سنګهـ نلوه ته کلک ګوزارونه ورکړل. رتجیت سنګهـ خپل جرنیل په ډېره ګرانه له ټکېدلو څخه بچ کړلو.
په دی شپو کې د هندوستان د پنداري تحریک د مشر امیر خان افغان ، یو پېرو د بریلي سید احمد شاه و. د پنداري تحریک وروروسته چې امیر خان په ۱۸۱۹م کال کښې د ټونک نواب جوړ شو، نو احمد شاه وړومبی خپل پېروان له کلکتی څخه خانه کعبی ته بوتله، بیا په ۱۸۲۶م کې بېرته ډلي ته ولاړل. او د مذهبي جنګ ږغ یې وکړلو. له ټونک څخه د سندهـ په لار کندهار ته راغلو خو هلته یې ملاتړ ونه شولو. او له هغه ځایه د روه د غرونو په مرکزي سیمه تیر شو، او د پېښور د ولایت د یوسفزو په سیمه کښې یې په پنجتار کښې په ۱۸۲۸م کال کې ځائ جوړ کړلو.
ځکه چې د پېښاور او هزاری پښتانه د خپل وطن د خپلواکی لپاره له سکهـ سره په جنګ اخته وو. رهبري یې غوښتله، د سید احمد شاه له مذهبی عقایدو څخه پرته ، د وطن د خپلواکی لپاره، د سکهـ خلاف د جنګ لپاره یې سید احمد ته په زړه کې ځائ ورکړلو. وروسته دا ځائ د پټنی د وهابي تحریک اوبیا په ۱۸۵۷ کال کښې د هندوستان ازادئ د تحریک مهم سنګر و. وروسته په ۱۸۶۳م کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه چې وو ، د آزادئ غوښتونکي پښتانه مېړني په احمد شاه راغونډ شول لومړئ يې د پېښور په ناوه (وادئ) کې په اکوړه کښې په سکهـ برېد وکړلو، که څه هم سکهـ سالار په شا کړل خو بيا هم د وطن پالونکو لښکر ډېر پياوړئ وو.
په ۱۸۲۹ کال کښې ، د احمد شاه په مشرئ کښې د ننګياليو او سرتېرو پښتنوخلکو دی لښکرد سکهـ باجګزار يار مامد ته ماته ورکړه، او پېښاور يې ونيولو، سلطان مامد طلائ سکهـ جنرل شېرسنګهـ او جنرل وېنچوره په ډېره ګرانه بچ کړلو. بيا نو سکهـ لښکر د اباسين کيڼې غاړی ته پوری وتلو، ، دا وخت د غرونو او سمو نور افغانان مېړني خلک په وطنپال لښکر کې راټول شو.
په ۱۸۳۰م کال کې يې بيا په سکهـ لښکر برېد وکړلو، خو هري سنګهـ ماته ورکړله، او د اباسين څخه يې لويديز لوري ته بېرته راپوری ويستلو، وروستو دی ملي لښکر پېښور ونيولو، او له سکهانو څخه يې ازاد کړلو، سلطان مامد طلايي د پښتنو خلکو د لښکر د سالار احمد شاه بريلوي تر واک لاندی شولو.
سيد احمد شاه بريلوي چې پښتانه له سکهـ څخه ازاد کړل نو يې دغه پښتانه او سيمې د خپلو پېروانو د زمامدارئ لاندی کړل. نو د پښتنو په سترګو کې احمدشاه بريلوي ډېر پرېوتلو، په دی حالاتو کې سلطان مامد طلايي ، سيد احمد بريلوي ته ماته ورکړه. او بيا وروسته په مې ۱۸۳۱م کال کښې سکهـ لښکر په بالاکوټ کې تر احمد شاه جار وتلواو احمدشاه يې ووژلو، نايبان يې پښتون اولس سره تيت پرک شول او کهول يې بېرته د ټونک نواب ته ولاړلو.
د نوبنار د ۱۸۲۳م کال له ماتی څخه وروسته، د ۱۸۲۴م څخه تر ۱۸۳۱م پوری د سکهـ نيولی افغانستان د خپلواکئ لپاره د افغان اولسي لښکر و پخپله، بيا وروسته د سيد احمد بريلوي په مشرئ کې د پرله پسی مبارزی دا نتيجه وختله چې سکهـ يرغلګر لښکر يې د اباسين کيڼي غاړی ته پوری ايستلو، او د پېښور څخه تر هزاری پوری ټول افغانستان يې له سکهانو څخه ازاد کړلو، خو په پېښور کې سلطان مامد طلايي بېرته واکمن شولو، د سکهـ ورسره هيڅ تعلق پاتی نه شولو، ياني د وطن فروشانو بايېلی افغانستان ، اولس بېرته ازاد کړلو خو وطن پلورونکئ يې بيا هم واکدار پاتی شولو ، او دا ډول کارونه څو څو ځلې شوي دي.

امير دوست مامد خان (۱۸۲۶)

په دی دوران کې د ۱۸۲۳ له ويش څخه وروسته، دوست مامد له کابل څخه ډېر ګړندی، په جلال اباد، منځنی افغانستان، غزنی او ختيز افغانستان ، مرکزی افغان دولت بېرته ټينګ کړلو ، او په ۱۸۲۶ کښې يې د مرکزی افغان فيوډالی باچاهی دولت بنسټ کښېښود. او د امير دوست مامد په نامه د افغانستان نوی باچا شولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فېرنګی د تجارت، ترقۍ او امن جوړولو هلې ځلې ۱۸۳۱ تر ۱۸۳۴

دلته له ۱۸۱۸ کال څخه تر ۱۸۳۱ کال، سکهـ او افغان له یو بل سره په خونړو جنګونو ښخ وو، سخته مبارزه وه، هلته فېرنګی له هرې ویرې ازاد، له پنجاب پرته، نور ټول هندوستان په خپل استعماری سلطنت ګډ کړلو. اوس یې نو پنجاب، سندهـ او افغانستان ته د ګامونو د اخیستلو د پاره جاج اخیستل پیل کړل. په ځان یې د امن خوښونکی او تجارت ته د وده ورکوونکی کمپله واچوله.
انګریز په خپل استعماری سیاست کښې سندهـ لا له پخوا جلا ساتلی و. که څه هم د رنجیت سنګهـ د سندهـ نیولو ته زړه کېدلو، خو انګریز که یو خوا د ډېره جات او پېښور افغان ولایتونو په نیولو نه خوابښینی کېدلو خو بل خوا یې رنجیت سنګهـ د سندهـ په لور هم نه پرېښودلو. په ۱۸۰۹ م کال کې چې د فېرنګي استاذي الفنسټن شاشجاع ته وړاندیز وکړلو چې، انګریز به په سندهـ د شاه شجاع واکمني ومني ، که دی د فېرنګي سره څه لوظنامه وکړي، نو ګورنر جنرل د الفنسټن د دی وړاندیز څخه ډیر په سختۍ پر شا شولو. او ویې ویيل چې دا تجویز د سندهـ د حالاتو په باره کې ناپوهی څرګندوي. مطلب یې دا و چې ډیر ژر به بې د بل چا د مرستی سندهـ به د خپلو کورنیو حالاتو په نتیجه کې پخپله د فېرنګي لمن ته ولویږي. دسندهـ جاګیردارو واکمنانو د انګریز مخنیوی نشو کولی. نو فېرنګی ته د بل چا د منځ ته را اچول پکار نه وو.
لنډه دا چې فېرنګی په دی شرایطو کې په اباسیند او نورو دریابونو کې د تجارت د پرانیستلو کمپله په ځان واچوله، او یو لور ته یې په افغانستان کې د لاس وهنی لپاره د افغانستان او شاوخوا هر اړخیز جاج اخیستل پیل کړل. او بل خوا یې ، د رنجیت سنګهـ ، شجاع او ایران د فتح علی شاه پره یو ځل بیا چمتو کړله چې افغانستان د فیرنګی د توپک خلی ته ورولي.

د پوټنګر او برنز د جاسوسۍ پلاوي۱۸۳۱ تر ۱۸۳۴

دا وخت د برتانوی هندوستان ګورنر جنرل لارډ ولیم بېټنګ و، په کال ۱۸۳۱م کښې یې کرنل پوټینګر ، د سندهـ امیرانو ته په ښکاره تجارتي او په اصل کې د جاسوسۍ په پلا واستولو. دی پوټینګر په ۱۸۱۰م کال کې بلوچستان، افغانستان او ایران ، د دی هیوادونو په جامو او کړه وړه کې په پښو کتلی وو او د دی په باره کې یې د جاسوس په حیث فېرنګی ته ډیر مالومات ورکړي وو. وروسته د دی پلاوي یو غړي لېفټننټ برنز له سمندر څخه د اباسین او بیا د پنجاب د نورو دریابونو د اوبو په لار ، د برتانیې د باچا له خوا په سوغات کې اسونه ، په لاهور کې، د رنجیت سنګهـ دربار ته ورسول. ،، دا د اوبو په لار د اسونو سوغاتو، یواحی د دریابونو او نورو حالاتو جاسوسۍ غرض درلودلو. د ډول ډول څار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیفټننټ جنرل میکمن د خپل کتاب ،، افغانستان،، پر مخ ۱۰۵م داسی لیکي، د لارډ ولیم اندیښني ، د ده د هندوستان د سوکالۍ د پاره عملیاتوڅخه، د نسل انساني لپاره، د پرامن او تجارتي منځنۍ اسیا ، ګټو ته راګرځول شوی وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیفټنټ الیګزینډر برنز د بخارا په پلا (۱۸۲۳ تر ۱۸۳۴)

د سندهـ او د پنجاب د څار وروسته ، دی ګورنر جنرل لیفټنت الیګزینډر برنز ، په ۱۸۳۲ کال کې ، بخارا ته واستولو. په ۱۸۳۲ کې دی د لودهیانی رهي شو، د لاهور په لار د اباسیند په غاړه اټک ته ورسېدلو، په مارچ کې دلته تر اباسیند راپورېوت، او د پېښور په لار کابل ته ، پر ۱۰ مې ۱۸۳۲ ورسېدلو، له ده سره د ده کشمیری مرستیال موهن لعل هم ملګری و.
تر برنز د مخه، د اتلسمې پېړۍ په وروستېو کلونو کې ، فېرنګی فارسټر، په ۱۸۱۰ م کال کې، مشر پوټېنګر په ۱۸۱۲م کال کې ، ښاغلی ډوري په ۱۸۲۶ کال کې ، د بنګال سروس سټرلنګ په ۱۸۲۷م کال کې، چارلس مېسن په ۱۸۲۸م کال کې ، د بنګال سویلین فریزر په ۱۸۲۹م کال کې، امریکن هرلان ، او بیا د بخارا یهودیانو ته د عیسایيت د تبلیغ په پلمه راغلی وولف، پو نیم څه په پرته نور ټول په افغانستان کې د ملا او پیر په جامو کې ګرزیدلي وو. له دی سره ، هغه یورپین او انګرېزان چې نومونه یې لا تر اوسه نه دی ښکاره شوی، هم ډېر دي، په دوي کې ډیرو خپل یاداشتونه هم لیکلی دی. د دوي یوائینی موخه د افغانستان څار او جاسوسی کول وو.
هر څه چې وو، الیګزینډر برنز په کابل کې د نواب جبار **Error! Bookmark not defined.** خان سره ډېرې شپې تېرې کړلی. بیا په افغان جامو کې د قطبي افغانستان په لار بخارا ته ولاړ. هلته یې هم باچا او وزیر تود هرکلی وکړ. بیا په ایران کې د مشهد په لار ، خلیج فارس ، او له هغه ځایه کلکتی ته ولاړ. له هغه ځایه برتانوی حکومت انګلستان ته واستولو. چې د منځنی اسیا په مسله ، د ګورنر جنرل ولیم نټنګ ،، د نسل انساني په عشق،، کې د ویلېدلو حال ورکړي. په تېره یې له روس څخه د افغانستان د ساتلو په ضرورت ډیر زور واچولو.
لنډه دا چې فېرنګی د خپل څرک برنز په لاس د افغانستان، منځنی اسیا او ایران څار وکړ. نو یې په افغانستان کې د ښکاره او نیغ په نیغه د لاس وهنی پرېکړه وکړه.
لا تر اوسه چې د پوټنګر او برنز د څار او جاسوسی عملیات لګیا وو، فېرنګي د ایران باچا فتح علی شاه، رنجیت سنګهـ ، او شجاع یو ځل بیا پر افغانستان ور ایله کړل.[1]

د فتح علی شاه، رنجیت سنګهـ پره او نیوکې ۱۸۳۲ تر ۱۸۳۴

په هرات اتم یرغل ۱۸۳۲ :
په ۱۸۳۲ م کال کې چې برنز د لومړي ځل لپاره افغانستان ته ولاړ، د ایران باچا فتح علی شاه ، خپل ځائ نشین شهزاده عباس ، د ایراني خراسان والي کړلو. او د هغه ځوئ په هرات د اتم ځل لپاره یرغل وکړلو. محمود په ۱۸۲۸م کال کې مړ شوی و، او ځوي کامران یې د واک واګې په لاس کې نیولې وو. هغه خپل وزیر یارمامد ، شهزاده ته مشهد ته واستولو، شهزاده چې عباس مرزا نومېدلو دغه وزیر هلته بندي کړلو، او د هرات ده ته د ورکولو لپاره یې ډېر زور وربانډی واچولو، او تشدد یې پری وکړلو، خو وزیر یې مات نه کړی شو، بیا چې شهزاده ناجوړه شو نو وزیر یې ایله کړلو، او ځوي یې د هرات قلا بندي واخیستله، په دی یرغل ، فتح علی شاه ، هغه له پخوا د فېرنګي ورکړی موخه لکه د افغانستان سپکول او ویجاړول سرته رسول غوښتل. د دی ورانیو برسېره، ده دا هم غوښتل ، چې د افغان اولس

[1] افغان جرګه ډاټ نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی شپو کې باچا فتح علی شاه، او ولیعهد شهزاده عباس مرزا ، په یو څو میاشتو کې پرله پسی مړه شول، او د هرات قلا بندي پائ ته ورسېدله. خو بیا یې وطن وران او ویجاړ کړلو، او د افغانستان مخ ته یې داسی دوړې جوړې کړې چې د فېرنګي استعمار پکې پټ شو.

شجاع (۱۸۳۲ تر ۱۸۳۴)

په هرات د دی یرغل د مخه، فېرنګي د ژبې لاندې شجاع ته وویيل، چې د ده په یو ځل بیا ځان ازمویلو دوي هیڅ اعتراض نه لري، که څه هم دا ضروري نه ده، که دی مات شي ، نو بیا به یې هم الاونس دوه چنده شي. مطلب دا چې، شجاع ته یې په افغانستان له لودهیانې څخه د دویم برید اشاره د ډیر مکر او فریب په ژبه وکړله. الاونس یې و دی ته پریښوو چې ، ګوره د ناکامی وروسته به د ده ساتل څومره ګټور وي. په دی اس کې به له دی وروسته د زغلېدلو سپک او توان هم وي او که نه؟
د دی اشاری وروسته شجاع ، رنجیت سنګهـ ته لیکل پیل کړل. په خپله استعمارګران وایي، چې له دی سره د انګریز په دی مهم کې نور زړه ولګېدلو، او له ماتې وروسته د الاونس د ختم کېدلو د امکان خبره یې پرېښودله. پر ځائ د دی یې د الاونس دریمه لا د مخه ورکړله. ، او د مکر خبره دا ده ، چې د شجاع و یرغل ته د چمتو کولو سره سم یې و ده او امیر دوست مامد دواړو ته وویيل ، چې برتانیه په دوي کې د یو څنګ هم نه وهي. شجاع په افغانستان یرغل ته تیارول او بیا د بې پلوی او لاس نه وهنی ناره کول ، دغه خو د استعماري سیاست کمال دی. ! امیران سندهـ هم له شجاع سره د مرستی لوظ وکړلو.
په ۱۸ مه فروری ۱۸۳۳م کال شجاع له لودهیانې څخه مخه راوکړله، رنجیت سنګهـ و ده ته یو لکهـ روپې ورکړلې، او دوي دواړو ځان پله پوهه کړلو، شجاع شکار پور ته راغی، امیران سندهـ په شا شول، په ۹مه جنوری ۱۸۳۴ م کال یې له روهړئ څخه دولس میله د سندهـ لښکر ته ماته ورکړه، امیران سندهـ پینځه لکهـه روپې (۵۰۰۰۰ سټرلنګز) ورکړلې.
د باړې لښکر یې د هندوستاني روهیله څخه جوړ کړلو، او د سکاټ لینډ کیمبل ، چې پخوا د کمپنی په پوځ او بیا په سکهـ پوځ کې وو ، اوس د شجاع د دی لښکر مشر و.

په کندهار یرغل (۱۸۳۴)

شجاع په ۱۸۳۴م کال کې کندهار قلا بند کړلو، دل برادرانو له دوست مامد څخه مرسته وغوښتله، شجاع درې میاشتې وروسته په ښار برید وکړلو، چې شنډ شو، دوست مامد هم راورسېدلو، شجاع د کندهار و لوېدیځ ته ځائ ونیولو، د دوست مامد او کندهاري ورونو ګډ لښکر پری برید وکړلو، د لښکر فېرنګی مشر کېمبل سخت ټپي شو، د هندستاني لښکر لکۍ ووتله، او په ۲ م جون شجاع ماته وخوړه او سیستان ته وتښتیدلو، بیا له هغه ځایه خان قلات میر محراب خان چې د میر مامود خان زوئ او میر نصیر خان نوري نمسی و، ته ولاړلو.
او بیا له هغه ځایه ژوندی د فېرنګي سیوري ته ورسېدلو. کیمبل ټپي ونیول شولو، وروسته د شېر مامد په بلخ کې د افغان لښکر مشر و، ویل کیږي چې په ۷-۱۸۵۶ م کال کې مړ شو.

د رنجیت سنګهـ په پېښور یرغل ۱۸۳۴

لکه چې مخکې وییل شوی دی، شجاع د فېرنګي په خوښه په ۱۸۳۴م کال کې په افغانستان د کندهار له لوري یرغل وکړلو، رنجیت سنګهـ هم په دی منصوبه کې د شجاع سره ګډ و، د دی لپاره یې ده ته پیسې ورکړی او ځان یې پله پوهه کړلو، په ۱۸۳۲م کې په هرات د فتح علی شاه ، او په ۱۸۳۴م کې په کندهار د شجاع یرغلونه، که یو له بل څخه جلا واقعې دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنجيت سنگهـ په دی ځل په لومړۍ پلا د بنو او کوهاټ افغان سيمې ونيولې، د شجاع او فېرنگي اصلي دسيسه /سازش سرته ورسېدلو، رنجيت سنگهـ پېښور ونيولو او دی بېرته لودهيانې ته ولاړ، له دی وروسته د ښکته ډېرو علاقې، (د ډيره غازي خان خواوشا، د اباسين او سلېمان غره تر منځ د اباسين د غاړی اوږده تراړه) د اميران سندهـ ، انگريز او رنجيت سنگهـ د سازشونو په نتيجه کې رنجيت سنگهـ لاندی کړی ـ او دلته يې د سلېمان غره په درو کې زړې قلاوې بېرته ابادې کړې.

امير دوست مامد خان، رنجيت سنگهـ ، انگرېز او پېښور ۱۸۳۴ تر ۱۸۳۸

امير دوست مامد خان غوښتل چې په افغانشتان کې حالات سم شي. د سردارانو له لاسه جلا جلا افغان خاوره يو شي. او د يرغلگرو لاندی کړی افغان خاوره پېښور او نوره ، بېرته ازاده کړي. او په هېواد کې معاشی سياسی او ټولنيز ژوند پر مخ رهي شي. دوست مامد د دی لپاره د لارو امن او د د تجارت و مخ تگ ته ډېره اهميت ورکاوه.
ده له انگريز سره، د خپلواک ملي حاکميت لرونکي، او يو متحد افغانستان ، د سيالی او برابرئ په بنسټ اړيکي جوړول غوښتل، او غوښتل يې چې ، فېرنگی ده ته د افغانستان په خاوره يرغلگر رنجيت سنگهـ په خلاف کومک ورکړي. خو دی په دی پوهه نه و، چې د کورني وجوهاتو په پرته، د افغانستان په کنډ کپر کېدلو کې د فېرنگي د سازشونو /دسيسو هم لويې لاس و. پېښور خو د فېرنگي، شجاع او رنجيت سنگهـ په سازش مرييې شوی و. او بيا دا چې په اصل کې فېرنگي پخپله پېښاور ته سترگې پټې کړې وې. رنجيت سنگهـ خو هسې يو اله کار و. او د انگرېز د اصل اهدافو يې هسی ځان ناخبره اړولې و.
هري سنگهـ چې افغان خاوره لاندې کړه، نو دوست مامد د دی د ازادئ لپاره په مبارزه لاس پورې کړلو، ده چې د دی لپاره کوم گامونه واخيستل، په هغو کې ځيني داسی وو،
انگريز ته يې د دوستئ لاس وروړاندی کړلو، او د رنجيت سنگهـ خلاف يې کومک وغوښت.
خو دوست مامد دی ته نه کتل ، چې فېرنگي خو ټول هندوستان په دوستئ کې نيولې و. او په افغانستان کې يې د لاس وهنې حق په ،، دوستئ،، کې ترلاسه کړی و.
هر څه چې وو ، خو دوست مامد بيا په ۱۸۳۵م کال کې د پېښاور د ازادولو لپاره پخپله په سکهـ بريد وکړلو، خو د سردارانو د سازشونو په نتيجه کې په ۱۱ م مې ۱۸۳۵م د سکهـ تر مخ بېرته په شا ولاړ.وروروسته چې ، په مارچ ۱۸۳۶م کال کې د لارډ وليیم بنټنگ پر ځائ لارډ آک لېنډ د برتانوي هند گورنر جنرل راغلی، نو دوست مامد د مبارکئ او هرکلی ليک ورواستولو، خو د انگريز د افغانستان په ضد د محاذونو جوړولو او لاس وهنو سربېره ، لارډ آک لېنډ ځواب ورکړو ، ،، برتانوي حکومت د نورو آزادو دولتونو په جارو کې د لاس وهنې عادت نه لري .،، .

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library